

SOUVISLOSTI NÁRODNÍHO PROUDU

přepisy videozáznamů

Souvislosti Národního proudu – 1. až 4. díl

autor textu Václav Hrabák

videozáznamy naleznete na narodniproud.cz/souvislosti

nebo na zpravodajském portálu vltava.news

v případě cenzury našich webů naleznete obsah portálu vltava.news na Toru
(nainstalujete Tor browser a do adresní řádky vložíte následující text):
uohky37h6gx3uqxfrgyrzdie4zfa4las4h7ydf4kbnx6wbrx46llj3yd.onion

© 2024 Národní proud

Obsah

SOUVISLOSTI Národního proudu – 1. díl.....	4
Řízené převzetí moci zednáři při vzniku Československa v roce 1918.....	7
Socialistická éra po roce 1948.....	8
Příprava na opětovné převzetí moci západem.....	9
Převzetí řízení státu v roce 1989 a počátek jeho likvidace.....	10
Systém politických stran – pojistka proti národní suverenitě.....	11
SOUVISLOSTI Národního proudu – 2. díl.....	14
Postupná likvidace naší suverenity prostřednictvím hospodářství.....	14
Likvidace naší obranyschopnosti.....	15
Budování centra řízení Karlem IV.....	16
Dvě skupiny v USA.....	19
Ovládnutí médií.....	20
Válka amerických státních elit proti Rusku.....	20
Vladimír Putin.....	22
Volby v USA.....	24
SOUVISLOSTI Národního proudu – 3. díl.....	25
Patříme na západ?.....	25
Americký dolar vs. BRICS.....	26
Projekt Izrael.....	27
Formování národního společenství.....	29
Jak tedy vytvářet zmíněné společenství osobností?.....	31
Pojistky současného systému.....	32
Fragmentace na skupiny.....	32
Pojistka nábožensko-církevní.....	33
Slepé uličky.....	35
SOUVISLOSTI Národního proudu – 4. díl.....	36
Zločinecké praktiky WHO a vliv budoucího ministra zdravotnictví USA	
Roberta F. Kennedyho.....	36
Vlivy globálních elit.....	39
Trojmoří.....	41
Sentiment vůči Rakousko-Uherské monarchii.....	42
Důležitost národní scény pro naši budoucnost.....	43
Snaha o ovládnutí národní scény zpravodajskými službami a imitátory národních zájmů.....	44
Východiska vzniku skutečného národního podhoubí pro převzetí vlády nad naší zemí.....	45

SOUVISLOSTI Národního proudu – 1. díl

(12. října 2024)

Milí přátelé,

po malé odmlce v našich vysíláních jsme pro vás připravili nový formát, který, věříme, přinese další posun ve vnímání situace kolem nás. Protože jednotlivá témata chceme probrat více do hloubky, což v našich kratších vysíláních nebylo možné.

Všichni víme, co vše je kolem nás špatně. Víme, že vláda mílovými kroky likviduje naši zemi a snaží se nás zatáhnout do horké války. A také víme, že cesta ze současné situace nevede cestou politických stran, protože celý systém politických stran je jen nástrojem skrytých nadnárodních řídicích struktur. Ale aby naše snažení nebyly pouhé výkřiky do prázdna, musíme pochopit základní principy toho, co se kolem nás děje. Protože když vlak směřuje do propasti, nepomůže nám když lokomotivě rozbijeme světla, aby ta propast nebyla vidět. Musíme převzít řízení té lokomotivy a přesměrovat ji na správnou kolej.

A proto vás nyní vítám u prvního dílu nově vznikajícího seriálu, ve kterém se budeme snažit popsat a zanalyzovat naši současnou situaci, která se na nás nesnesla z čistého nebe, ale je výsledkem desetiletí i staletí naší historie, ale navíc budeme společně pracovat i na východiscích, bez kterých se ze současné situace nedostaneme.

Nelze si totiž představovat, že nějakou stotisícovou demonstrací bude svržena vláda a pak nás již čekají světlé zítřky. Přesto tomu spousta lidí věřila a byla před dvěma lety zklamána, že se to nestalo. Jenže takovým způsobem věci skutečně nefungují.

Aby mohlo dojít k nějaké politické změně, je k tomu nutná moc. Mnoho lidí stále žije v představě, že v roce 1989 byl převrat vycinkán klíči. Jenže tak tomu nebylo. Vše měly v rukou struktury, které tento převrat postupně připravovaly desetiletí dopředu a tyto struktury měly v rukách skutečnou

moc a demonstrace s klíči bylo jen divadlo pro veřejnost.

Nyní mají v našem státě moc v rukou nadnárodní západní skryté struktury napojené na klanově korporátní skupiny, které přímo řídí politické strany. A tyto skupiny rozhodně nezajímá prospěch obyvatel naší země. Naopak pod pláštěm zdánlivé svobody z naší země udělaly za posledních 35 let kolonii západu. Moc mají nyní v rukou ti, kdo vládnou penězi. Moc jde také uchopit vojenskou silou, na to však lid český prostředky samozřejmě nemá a navíc se takové převraty neobejdou bez neštěstí a krveprolití. Dále samozřejmě existuje moc osvětleného diktátora, kterému bude skutečně záležet na vlastní zemi, jenže to je v našem prostředí již naprosté sci-fi.

Jediná reálná cesta, která vede ke skutečnému blahu obyvatel země je moc odvozená od lidu. Teoreticky máme něco v tom smyslu dokonce v naší Ústavě, jenže celý náš ústavní systém je nastaven tak, aby skutečná moc v rukou lidu nebyla.

Skutečnou moc lidu si totiž nemůžeme představovat tak, že tento lid jde jednou za 4 roky k volbám, kde si může vybrat mezi dvěma nebo třemi partičkami, které jsou řízeny těmi stejnými klanově-korporátními skupinami. To má se skutečnou mocí společného asi to, když dají odsouzení na smrt vybrat, jestli chce být s'at a nebo oběšen.

Skutečná moc lidu znamená, že je tento lid skutečně ochoten se za svoji národní myšlenku i za své zástupce postavit a silou je prosadit do řídicích funkcí. Že jsou lidé schopni i obětí pro to, abychom si ve své vlastní zemi vládli sami. A takových lidí nestačí jen deset nebo sto. Takových lidí jsou potřeba statisíce. Je potřeba aby celý národ vnímal, že pro to, abychom si vládli sami, za to musíme bojovat. Ale v současné době si český národ schopen vládnout v podstatě není, protože tato schopnost mu byla po staletí systematicky vymazávána.

Co to vůbec znamená, že si je národ schopen vládnout? Tak jak národ generuje své vědce, sportovce, intelektuály, umělce, tak by také měl generovat lidi s touhou pečovat o společný stát. A to neznamená lidi, kteří chtějí primárně zasedat v parlamentech a mít z toho nějaké výhody, nebo s touhou stát se premiérem. Měl by generovat lidi, kteří veřejně prosazují a bojují za prospěch celé společnosti a celého národa. A aby se tito lidé objevovali, je důležité, aby společnost jejich činnost vnímala a aby je podporovala v tom, aby se ti schopní z nich mohli dostávat do řídicích

funkcí a pokud se v nich osvědčí, tak aby se postupně mohli dostat i do funkcí ovlivňujících chod státu.

Pokud se však po generace opakovaně děje to, že se nikdo z takových lidí do řízení státu nedostává, postupně ve společnosti zanikne touha lidí, kteří by k tomu měli potenciál, ke starání se o společné věci směřovat. A tak je postupně z národa vymazávána schopnost se o svůj vlastní národní stát starat. A to také znamená, že takový stát nemá svou vlastní přirozenou státnost. A přesně tak je tomu v současné době u českého národa a v českém státě. Totiž to, že se do čela státu dostane Petr Fiala, podvodníček okresního formátu, který za pár drobných bez mrknutí oka likviduje celý náš společný stát v zájmu zahraničních zájmových skupin, není vůbec náhoda. Naše společnost je v takovém stavu, že něco takového umožňuje. Je to totiž výsledek systematicky řízeného vývoje, který z našeho národa schopnost starat se o vlastní stát vygumoval.

Český národ tak pouze pasivně sedí a čeká, koho nám vrchnost představí, že se ujme vlády. V národních kruzích jsou lidé opakovaně rozčarováni z toho jak dopadají volby. Ale bez pochopení příčin současného stavu našeho národa nejsme schopni nalézt řešení. Veřejnost to nechápe ne pro to, že by byla hloupá. Veřejnost to nechápe pro to, protože ve veřejném prostoru naprosto chybí způsob přemýšlení, který by toto pochopení umožňoval. Nepokládáme totiž správné otázky, což však není naše chyba. To, abychom si nebyli schopni sami vládnout je totiž řízený proces, kterým jsme po staletí ovládáni. A to že jsme přistoupili na tuto hru vůbec nesouvisí s naší inteligencí.

Pro ilustraci si připomeňme jak se chovali lékaři během kovidu. Lékaři mají oproti průměrné společnosti nadprůměrnou inteligenci. Avšak pokud se jednalo o oblast, ve které byli indoktrinováni, tedy poslouchat rozkazy z centra, pokud jsou podloženy takzvanými „vědeckými“ studiemi a mezinárodními „autoritami“, tak vůbec nejsou schopni kriticky přemýšlet a naopak jsou schopni lidem píchat do žil injekce, o kterých si běžný průměrně inteligentní člověk dokáže udělat mnohem lepší obrázek. Totiž, že se jedná o hazard s vlastním zdravím. Samozřejmě byly mezi lékaři výjimky, ale jednalo se pouze o zanedbatelných několik procent.

Neschopnost českého národa starat se o vlastní stát byla pěstována po mnoho staletí. Přitom co se týče celkových schopností našeho národa se rozhodně můžeme řadit k těm nadprůměrně schopným v mnoha ohledech,

jak ve vědě, sportu i kultuře. V 19. století postupně narůstala touha lidí začít se o náš společný stát starat. Začínala pomalu vznikat přirozená touha po vlastní státnosti. Vznikaly naprosto legitimní skupiny, které by mohly převzít řízení státu, pokud by se takový národní stát podařilo prosadit. Jenže vznik Československého státu vůbec neprobíhal přirozeným způsobem.

Řízené převzetí moci zednáři při vzniku Československa v roce 1918

Nechci se pouštět do podrobné analýzy příčin 1. světové války. Nicméně jejím výsledkem byla řízená snaha ze západu rozbít sílu Rakousko-Uherska a to rozdrobením na malé státy. A žádoucím samozřejmě nebylo, aby v těchto státech vznikala přirozená státnost. To znamená, nebylo žádoucí, aby se vlády ujali přirození zástupci národa, a tedy aby se náš stát stal plně suveréním. Naopak bylo žádoucí, aby se do řízení státu dostaly jejich kádry, kterým by přenechali sice určitou autonomii, ale zároveň v důležitých otázkách aby podléhali cizímu řízení. A tímto způsobem se k vládě dostala zednářská skupina kolem TGM, do jejíž rukou byla vláda nad Československem svěřena v USA.

Je důležité si povšimnout paralel s předáním moci v roce 1989 do rukou skupiny kolem Václava Havla. TGM byl tak jako Havel intelektuál, který se opíral o morální principy. V obou případech se nejednalo o schopnost, která je zásadní pro řízení státu. To vůbec neznamená, že řízení státu má být nemorální. Pod morálku jde však schovat téměř jakýkoliv vládní krok, který je proti zájmu lidí ve státě. Stejná situace je i v dnešní době. Celá likvidace státu kvůli SVO na Ukrajině je vysvětlována morálkou, protože je přece morální jakkoliv podporovat nebohý napadený stát i za cenu vlastního sebezničení. To, že to napadení je ve skutečnosti úplně jinak, je věc samozřejmě jiná. Celý Green-deal je podepřen morálkou, protože je morální chránit planetu i za cenu jejího zničení. Morální je samozřejmě i píchání vakcín, protože je oproti tomu nemorální zabít na ulici nějakou babičku. To že je vše sice úplně jinak vůbec nevádí. Hlavní je, že režim je pod různými pseudo-morálními nálepkami schopen prosadit jakékoliv zvěrstvo včetně i přímé likvidace obyvatel.

Avšak instalace zednářské skupiny na Hrad a do vlády byl důležitý signál pro celý náš národ. Celému národu byl vyslán signál,

že obrozenecké hnutí, které po desetiletí přirozeně vznikalo, a které by se přirozeně mělo chopit řízení státu, není důležité. Do vedení státu byla dosazena skupina osob sice veřejně známých, ale lidí, kteří byli vybráni někde jinde a s nějakým konkrétním zadáním. Pro ilustraci tohoto dění je důležité například to, že se muselo s vyhlášením republiky čekat až na delegaci z USA, nebo Štefánikova podezřelá smrt. A toto mělo přirozený efekt. Lidé byli zvyklí, že se o nich staletí rozhoduje ve Vídni. Teď se o nich rozhodovalo sice v Praze, ale opět to nebyli přirození zástupci národa, kteří by se starali o svůj vlastní stát. Toto řízení státu sice v té době nebylo primárně určeno přímo k jeho vysávání. Jako republika jsme měli plnit jiný účel, který měl sehrát svou roli v následující válce, ale to je trochu jiné téma.

Dobu 2. republiky a protektorát Čechy a Morava není nutné zvlášť rozebírat. V době 2. republiky jsme sice částečnou autonomii měli, ale rozhodovalo se o nás v Berlíně.

Socialistická éra po roce 1948

V roce 1948 se moci chopila jiná skupina. Sice bez kontinuity s vládou prvorepublikovou, ale opět to byla uzavřená skupina, ve které se do vedení státu nedostávali lidé schopní řídit stát, ale lidé splňující kritéria jiná. Přesto se dá o socialistické éře říct, že co do péče o stát byla úspěšná. Tehdejší Sovětský svaz, který poskytoval patronát naší vládě, nechtěl nás ani zotročovat, ani nás vysávat. Sovětskému svazu stačilo, že jsme nebyli řízeni ze západu a že jsme se vzájemně podporovali hospodářsky. Přestože tou dobou nás Sovětský svaz mohl mít naprosto ve své moci, mohl nás postupně rusifikovat, nedělal to. Není to totiž přirozenost ruské kultury. Proto je velmi úsměvné, když se média opakovaně točí na ruské rozpínavosti. Pojem sovětský satelit je celkem trefné označení. Byli jsme pod vlivem Sovětského svazu, nebyli jsme zcela suverénní, nemohli jsme si sami určit vlastní trajektorii, ale přesto jsme fungovali jako samostatná autonomní jednotka.

Nicméně byla to opět doba, kdy jsme se jako národ nemohli o náš vlastní stát přirozeně starat. Vše podléhalo stranickému sekretariátu a člověk, který se chtěl do vedení státu dostat musel opakovaně prokázat svoji podlost a oddanost straně. Stát si však budoval svou vlastní

infrastrukturu, svoji vlastní energetickou soběstačnost, svůj vlastní vědecký výzkum. Skutečné fungování státu bylo na daleko větší úrovni než je tomu nyní.

Příprava na opětovné převzetí moci západem

Od šedesátých let však ve společnosti postupně vzrůstala potřeba převzít řízení našeho státu. A zde nacházíme velmi podobné analogie jako před sty lety. Západu se rozhodně nelíbilo, že náš stát není pod jeho vlivem. A tak, když začal sovětský vliv pomalu ochabovat, tak začal systematicky připravovat možnost opětovného převzetí řízení. A k tomu bylo důležité začít připravovat kádry, které by byly použitelné při změně režimu. Jedním z takových aktů byla Charta 77. Většina lidí ji podepsala v dobré víře, že se jedná o skutečný odbojový čin. Přitom byla celá připravená západní rozvědkou a vybraní lidé se měli po politickém převratu stát naší novou elitou, která bude řídit náš stát podle not ze západu. A v roce 1989 se stalo úplně to samé, jako v roce 1918. Po změně systému, který byl řízen ze západu ve spolupráci s StB, byly do řídicích funkcí dosazeni nikoliv přirození zástupci národa, ale západem řízené a připravené loutky. A v čele Václav Havel, opět spíše nepraktický intelektuál, u kterého však byly vyzdvihovány jeho morální kvality. Přitom je veřejným známo, že Havlovy vězeňské pobyty se nedaly srovnat s vězeňskými pobyty skutečných disidentů a jednalo se spíše o pobyty lázeňské. Avšak vysokou morálitou bylo důležité podepřít něčím skutečně hmatatelným, tedy vězením. A víme, že morálitou lze vysvětlit v podstatě úplně cokoliv, včetně humanitárního bombardování civilního obyvatelstva.

Zajímavá role připadla Prognostickému ústavu. Ti, kteří režírovali převzetí moci prostřednictvím svých loutek ze západu si byli vědomi, že kromě loutek ideologických na hradě, bude potřeba i nějaké kádry odborné, kteří budou dostatečně v jejich moci, a tedy budou zcela plnit zadání, ale kteří budou mít i odborné znalosti v nově změněném hospodářském prostředí. A k těmto účelům byl vytvořen právě Prognostický ústav, ze kterého vyšli kromě jiných i Václav Klaus s Milošem Zemanem.

Převzetí řízení státu v roce 1989 a počátek jeho likvidace

To neznamena, že všichni, kteří byli do řízení naší země po listopadu 89 zapojeni, si byli plně vědomi, komu a čemu slouží. Pokud si loutkovodiči vyberou vhodné typy osobností, přesvědčí je, že právě oni jsou ti nejvhodnější a podkouří tak jejich dychtivá ega, získají snadno lidi, které mohou v zásadních věcech ovládat a přitom jim na 99% procent ponechat volnou ruku. Stačí jim pak pouze zametat cestu. Václav Klaus to po několika letech pochopil a proto na něj byl spáchán sarajevský atentát. Jenže za těch několik let si stačil vytvořit zázemí vlivných českých oligarchů a pokus o jeho vlastní likvidaci ustál. Struktury českých oligarchů sice nejsou čeští vlastenci v tom smyslu, že by jim na srdci ležel osud českých občanů. Jenže potřebují vydělávat a proto potřebují, aby český stát alespoň nějakým způsobem samostatně fungoval, což znamená, že se jim vůbec nelíbí to, co se tady snaží realizovat západní struktury. Tedy naprosté vysávání celé naší země.

Naopak Václav Havel buď nepochopil, a nebo nechtěl pochopit čemu slouží až do svého úplného konce. Tento poskok a trojský kuň západních parazitů byl pro likvidaci naší země systematicky připravován již od šedesátých let minulého století. Václav Klaus v pozadí s našimi oligarchy sice nějakou dobu tomuto západnímu tlaku odolával, ale ne na dlouho. To, kam celý tento proces došel vidíme dnes. Důležité pro nás však je, že po roce 1989 nenastalo žádné vládnutí českého národa. Na všechny vedoucí posty se dostaly kádry pečlivě připravené západními strukturami. A na důležité pozice ve významných politických stranách se dostávali pouze lidé, které bylo možné snadno ovládat. A bylo jedno, jestli to byla ČSSD nebo ODS. Pokud nyní zpětně sledujeme všechny kroky, které vedly až k současné naprosté dysfunkčnosti našeho státu, pak to byl proces, který probíhal jak za vlády pravice tak levice. Jednotlivé vlády se sice na venek chovaly jinak, ale to důležité – postupné rozebírání našeho státu a vytváření závislosti na západních strukturách s postupnou ztrátou suverenity, to probíhalo pozvolna kontinuálně hned od roku 1989.

Zpočátku byly na vedoucí státní funkce vybírání alespoň jakési osobnosti. Rozkrádání státu nebylo tou dobou ještě tak viditelné. Stačilo pouze nastartovat skryté procesy. Když se potom stav věcí postupně posouval dál a likvidace země se postupně prohlubovala, bylo potřeba osobnosti vyměnit za mnohem poslušnější poskoky a lidi, kteří již sice

vidí, že otevřeně zrazují vlastní zem, ale kterým je to úplně jedno. A tak bylo možné, že se na vedoucí funkce dostaly i takové kreatury, jako Fiala, Rakušan, Černochová, Pekarová nebo Bartoš.

A právě proto, že český národ je ve schopnosti řídit vlastní stát v podstatě vykastrován, a západní struktury proto nemusely dění na naší politické scéně příliš kontrolovat, mohla se stát u nás politická anomálie, že se totiž o řízení našeho státu začal ucházet slovenský oligarcha. Oligarcha, který původně pocházel z našeho společného československého státu, tedy v podstatě našinec, kterému Češi dokážou rozumět. Systém politických stran sice zamezuje tomu, aby mohla vzniknout spolupráce a seskupení lidí, kterým jde skutečně o blaho státu, a kteří by se pak mohli chopit vlády, ale nezamezí tomu, aby si takovou stranu nevytvořil oligarcha, pokud k tomu má dost finančních prostředků na koupení médií a vlivu. Avšak kdyby si tehdy západní struktury myslely, že Babiše nebudou moci 100% ovládat, tak by nedovolili, aby usedl do funkce premiéra. Přeci jen bylo jeho impérium natolik závislé na blahosklonnosti Evropské unie, že se Andrejovy přílišné odvahy neobávali. Avšak přeci jen, oligarchové potřebují, aby země, ze které bohatnou, alespoň částečně fungovala, a proto se nestal úplně tak poslušným, jak si na západě představovali. A to se samozřejmě neodpouští. Proto byla spuštěna směšná kauza Čapí hnízdo, řízené akce Milionu chviliek atd. A hlavně věděli, že se blíží akce eskalace vojenského konfliktu v Rusku, kterou připravovali. A proto bylo potřeba místo Andreje instalovat své poslušnější kádry.

System politických stran – pojistka proti národní suverenitě

Je důležité si uvědomit, že toto vše se dělo 35 let za všech vlád všech politických stran. System politických stran je právě přesně vytvořený a vyladěný k řízení skrytými skupinami. A současně je to pojistka k tomu, aby národ nemohl generovat vlastní zástupce, kteří by se svou prací a pílí postupně dostávali do struktur řízení státu. Každé volby jsou v podstatě veřejná kastrace národa. Pokud se nějaké sociální skupině děje po řadu generací to, že se do řízení této sociální skupiny dostávají opakovaně pouze lidé, kteří pocházejí odjinud, pak je schopnost sebeřízení této sociální skupiny postupně zcela eliminována. A toto se českému národu děje stovky let.

Je tedy potom příznačné, že česká národní scéna je v podstatě impotentní. Skutečně schopných a vzdělaných lidí, kteří by byli ochotni společně nezištně a obětavě spolupracovat pro společný zájem je velmi málo, což je však přirozené. Pokud by v našem národě bylo 300 let neměnné pravidlo, že všichni lékaři musí být pouze Francouzi, tak by zkrátka v současné době žádný svéprávný Čech nebo Moravák neuvažoval o tom, že by se mohl stát lékařem. Nebylo by to vůbec v rámci jeho uvažování. Naše česká politická impotentnost se projevila i v roce 1989. Všude v sousedních zemích se západním rozvědkám již podařilo rozpochybovat veřejné převraty, přes Československo se přesouvaly karavany Trabantů. Všem mohlo být jasné, že proti převratu se nikdo nepostaví. StB mělo vše již nachystané, ale potřebovali, aby se objevila alespoň nějaká demonstrace, aby mohli rozjet svojí plánovanou akci. A museli čekat až do listopadu, kdy konečně alespoň nějakí studenti udělali průvod Prahou a konečně mohli na Národní spustit své divadelní představení, jehož se pak následně účastnily statisíce lidí na Václavském náměstí a cinkali klíči. A v té době samozřejmě veškeré řízení protestů převzali do svých rukou.

Ale zpět do současnosti. Je důležité pochopit, proč jsme v současné situaci. V naší společnosti sice jsou velmi schopní lidé, ale nikoho nenapadne, že by se mohl aktivně podílet na tom, že bychom mohli jako národ řídit svojí vlastní zemi. Každý věří obecné zákonitosti, že aby mohl pečovat o naši zemi, musel by vstoupit do politické strany, v ní být naprosto loajální k jejímu vedení a sponzorům a pak by mohl teprve něčeho dosáhnout. Že žádná jiná cesta než přes politické strany neexistuje a tím pádem se ničeho takového účastnit zkrátka nebudou. To je právě pojistka systému politických stran. Nikdo, kdo chce skutečně pracovat pro vlastní zemi se do řízení státu zkrátka dostat nemůže.

Mnozí lidé pak doufají, že se něco stane na národní scéně. Jenže tam je z těchto důvodů situace spíše humorná. Na jedné straně intelektuálové, kteří velmi obratně analyzují, jak je vláda špatná, co by se mělo dělat jinak a jak teoreticky směřovat ke světlým zítřkům. Avšak všichni jen pasivně doufají na nějaký zázrak při příštích volbách. Na straně další nepřeborné množství různých mini- a mikrostran, které opakovaně kandidují a spojují se a pak se zase rozcházejí a přitom se pohybují v podpoře v řádech desetin procenta. A zároveň tím nepřímo podporují systém politických stran, protože po opětovných prohraných volbách zas směřují svou aktivitu

k dalším volbám. A potom se na této scéně pohubují různí egospasitelé, kteří jediní dokážou vše změnit a vlastně by se měli stát rovnou premiéry, protože si to vlastně zaslouží. A ti samozřejmě spolupracují jen se svými oddanými následovníky. Vládnoucí garnitura proti tomu všemu samozřejmě naoko bojuje, aby tuto nefunkční pseudoopozici legitimovala, protože ví, že jim z této strany nic nehrozí. A pro jistotu ještě do tohoto chumlu nastrčí pár svých agentů, aby měli jistotu, že se neobjeví něco, co by je mohlo jakkoliv ohrozit. Protože samozřejmě pár situací, které měly určitý potenciál se za posledních několik let stalo. Ale všechny se jim velmi snadno podařilo zneškodnit. A zároveň všechny tyto situace upustily napětí ve společnosti, takže celá společnost se posunula k ještě větší letargii.

Tím vůbec nechci navodit dojem, že je celá situace beznadějná. Je však velmi důležité pochopit, kudy cesta nevede. Situaci nezměníme stotisícovou demonstrací. Situaci nezměníme ani hraním si na politické strany. Abychom si mohli začít vládnout sami, potřebujeme skutečnou sílu a tu nezískáme od pasivních sledovatelů facebooku. A samozřejmě také nejsme ve vzduchoprázdnu, důležité jsou pro nás i vlivy nejen ze západu a východu, ale i z dalších směrů. Ale o tom všem budeme mluvit v dalších pokračováních našeho seriálu.

Tedy milí přátelé, čeká nás sice ještě hodně práce, ale věřím, že na konci tunelu nás čeká světlo. A pokud budeme stateční a odhodlaní, a budeme vše dělat s čistým srdcem, naši čeští patroni nám shůry pomůžou.

Přeji vám krásné dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.

SOUVISLOSTI Národního proudu – 2. díl

(26. října 2024)

Milí přátelé,

vítám vás u druhého dílu SOUVISLOSTÍ Národního proudu, ve kterém budeme analyzovat příčiny bezútěšného stavu našeho státu a současně hledat způsoby, jak vládu nad naší zemí vzít zpět do rukou českého národa.

Postupná likvidace naší suverenity prostřednictvím hospodářství

Co se s naší zemí vlastně dělo posledních 35 let po řízeném listopadovém převratu? Aby stát mohl být samostatný a suverénní, musí mít vlastní zdroje hospodářské a lidské, a měl by mít i vlastní samostatnou silovou složku. Pokud takovému státu chybí některá ze základních surovin, musí mít naopak přebytek něčeho, co může za tyto nutné suroviny nabídnout. Latinské a Anglosaské země podnikaly kolonizační expanze právě kvůli zajištění surovinových a lidských zdrojů a dělají to i v současnosti.

Náš stát nemá vlastní zdroje plynu a ropy. Nemá ani přístup k moři, což je jedna z dalších nevýhod. Ale na druhou stranu jsme byli velmi rozvinutá průmyslová země se schopnými inženýry s vlastním vědeckým vývojem a v otázce surovin jsme měli nadbytek levné jaderné elektřiny a dostatek kvalitního čeného uhlí, takže jsme produkovali vysoce kvalitní ocel. Není tedy vůbec náhoda, že právě tyto oblasti se staly terčem buď likvidace a nebo převedení do cizích rukou.

Právě za éry premiéra Václava Klause byly nastartovány zásadní privatizační procesy, které měly zajistit ztrátu suverenity našeho státu. To, že nyní nakupujeme naši vlastní elektřinu za ceny na lipské burze není

nějaká chyba nebo neschopnost současné vlády. Tato vláda to dělá naprosto záměrně, protože se snaží dostat celý náš stát do ještě větší závislosti na západu. Ale tento likvidační nástroj ji daly do rukou dřívější vlády pomocí privatizace naší energetické infrastruktury. Likvidace našeho ocelářského průmyslu nebyla také žádná náhoda, ale opět záměrný řízený proces. Současně byly také postupně likvidovány naše vlastní výzkumné ústavy a postupně mizí mnoho odborníků v mnoha odvětvích. Když se zruší vědecký ústav, jeho obnovení není otázka roku, ale desetiletí, protože se obvykle musí začít na zelené louce. A o kvalitě úrovně vysokých škol není nutné se příliš zmiňovat, když rektorkou vysoké školy může být něco jako Danuše Nerudová.

Právě otázka našich jaderných elektráren je pro náš stát velmi důležitá. A v tomto směru opět můžeme velmi dobře vidět, že jakoukoliv snahu o řízení vlastního státu nám západ nedovolí. Kvůli tomu, aby výstavbu našich jaderných elektráren měli plně pod kontrolou USA byl spáchán politický atentát na Petra Nečase. A shodou okolností v této kauze hrál důležitou roli Robert Šlachta.

Likvidace naší obranyschopnosti

Další pilíř suverenity státu se týká silových, tedy hlavně vojenských složek. Naše původní socialistická lidová armáda sice neměla ve společnosti příliš dobrou pověst, nicméně byla to plně funkční armáda samostatného státu. Profesionalizací naší armády a vstupem do NATO jsme o skutečnou státní armádu úplně přišli. Z naší armády se v podstatě stal jen externí expediční sbor armády americké. Naše vlastní armáda je pro obranu naší země zcela nefunkční. A nákupy amerických stíhaček F-35 vůbec nesouvisí s obranou naší země. Jsou to útočné bombardéry, které slouží jako nosiče jaderných zbraní ovládané z USA. Mimochodem, ti co jsou pod nákupem podepsáni, budou moci být v budoucnu souzeni, protože příprava útočné války se trestá odnětím svobody na 12 až 20 let, nebo výjimečným trestem. Černochová tak velmi snadno může skončit na doživotí ve vězeňské cele.

A samotný vstup do NATO na první pohled v celkem zvláštní datum, tedy 12. března 1999 nebyl vůbec náhodný. Byl zvolen Američany zcela účelově, protože jsme se hned za 12 dní měli stát loutkami

v připravovaném útoku na Jugoslávii. Tedy naše země se hned 12 dní po vstupu do NATO podílela na společném útoku na suverénní stát bez souhlasu rady bezpečnosti OSN.

Když se podíváme zpět na posledních 35 let, vidíme, že žádná vláda ani žádní politici neměli naprosto žádnou představu o tom, jak vést naší zemi. Veškeré politické diskuse se vedly mezi tím jak sestavit rozpočet, jestli více rozdávat peněz nebo naopak šetřit, nebo jestli stát obhospodařovat jako firmu. Zásadní otázky našeho státu žádná politická strana za posledních 35 let neřešila a pod těmito vládami probíhala postupná řízená destrukce našeho státu. Z průmyslového státu jsme se stali montovnou bez vlastní elektřiny a bez vlastního vědeckého a technologického vývoje. V tomto směru je jedna z mála dobrých zpráv, že ostatní evropské země na tom nejsou také příliš dobře.

Z toho tedy můžeme opět vidět, že politické strany nejsou vůbec schopné skutečně zásadní věci státu řešit a naopak pouze slouží skrytým zájmovým skupinám, které náš stát řídí. A pokud je moc ve státě odvozená od těchto zájmových skupin, tak pokud se někdo nechová podle jejich not, tak je mu tato moc odebrána.

Jedním z nástrojů řízení politiků skrytými skupinami je školení v Aspen Institutu. Většina politiků na vlivných postech prošla právě tímto školením, který z proškolených absolventů dělá přímé poskoky skrytých skupin. A je příznačné, že tento institut si pro své účely vybírá sice velmi schopné lidi, ale rozhodně nikoliv osobnosti a dokonce ani ne příliš inteligentní a obvykle s nějakými charakterovými nedostatky. Protože takoví lidé se dají mnohem lépe ovládat.

Budování centra řízení Karlem IV.

Pro to, jestli je stát skutečně suverénní je velmi důležitá symbolika. Když se vrátíme k největšímu rozvoji naší země do doby Karla IV., tak je důležité přemýšlet o tom, na čem vlastně Karel IV. stavěl. Karel IV. byl totiž skutečný politik. Pochopil totiž potenciál zemí koruny české a snažil se z Prahy vytvořit důležité centrum řízení se světovým dosahem založeném na základních křesťanských duchovních principech. Proto také Karlova fascinace ostatky svatých a zejména svého prapředka svatého

Václava. Budoval Nové město po vzoru Jeruzaléma, tedy budoval v Praze skutečné centrum křesťanského světa. Ale věděl, že je k tomu potřeba vzdělanost a vytváření vlastního vědeckého zázemí, a proto rozjel tak důležitý projekt – Univerzitu Karlovu. Celá jedna čtvrtina z 40 000 tehdejších obyvatel Prahy byla součástí této univerzity.

Karel IV. vytvářel kádrové zázemí, tedy lidské zdroje pro samostatné suverénní řízení. Země koruny české měly v té době také důležité surovinové zdroje, například bohatá naleziště stříbra. Vytvářel tak skutečný potenciál pro řízení nejen oblasti zemí koruny české, ale se zásadním vlivem na velkou část Evropy, tedy tehdejšího známého světa v křesťanském duchu. Praha se co do velikosti i významu dělila po Římu o druhé místo s Paříží. Karel připravoval potenciál k tomu, aby se Praha stala centrem řízení nezávislým na Vatikánu, proto odvozoval duchovní část státnosti nikoliv od Papeže, ale přímo od svatých, zejména od svatého Václava. Tedy propojení na autoritu Ježíše realizoval nikoliv přes papežskou církev, ale přímo přes světce. Avšak vše dělal velmi chytře politicky. Jediné úskalí tohoto plánu bylo to, aby v tomto směru pokračoval jeho nástupce po jeho smrti a tímto nástupcem se měl stát Václav IV. Úkol, který mu svěřil do rukou byl však příliš velký.

A hlavně Vatikánu zřejmě začalo docházet o co se jeho otec snažil. Karel IV. se totiž pravděpodobně nechtěl vymanit z vatikánské nadvlády pouze kvůli mocenské touze. Karel IV. pochopil, že Vatikán mimo autority duchovní soustředí ohromnou moc světskou, která není až tak v souladu se skutečnou duchovností a chtěl s tím něco reálně dělat. O vztahu Karla IV. k duchovnosti si můžeme přečíst přímo v jeho vlastním životopise Vita Caroli. Proto můžeme vpodstatě říct, že Jan Hus je Karlovým následovníkem, avšak Hus šel do konfliktu s Vatikánem přímo a otevřeně, zatímco Karel IV. se proti vlivu Vatikánu stavěl koncepčně. Jan Hus se zřejmě domníval, že doba již k otevřenému konfliktu dozrála. Nicméně právě pro to, že Václav IV. nebyl tak obratný politik jako jeho otec, bylo násilné husitské období přirozeným vyústěním doby Karla IV. Protože vytváření skutečného centra řízení v Praze Vatikán nechtěl dopustit.

Přestože je tato doba vzdálená téměř 700 let, je pro současné dění velmi důležitá. Karel IV. založil základní kámen k tomu, aby se Praha mohla skutečným centrem suverénního řízení pro celou naši oblast stát, přestože je politická realita v Evropě diametrálně odlišná. Vliv Vatikánu je totiž

na globální úrovni velmi významný a v současnosti je propojen se západními strukturami. A to se posílilo zejména nástupem současného Papeže Františka na papežský stolec. Vatikán samozřejmě také není jednotný, existují tam také skutečně duchovní frakce, ale v současné době je ovládán právě těmi, kterým jde o řízení ve spolupráci se západními strukturami. A protože české území a zejména Praha má skutečný potenciál stát se suverénním územím a řídicím centrem velkého významu, což by mohlo narušit plány západních klanově-korporátních struktur, jsou teď patrné velké snahy o rozbití odkazu Karla IV. A jsou to snahy jak na úrovni energetické, tak symbolické na mezinárodní a státní úrovni.

Jeden z důležitých symbolických a zřejmě i energetických aktů kontroly odkazu Karla IV. je přímo lebka svatého Václava, od které Karel IV. odvozoval základ státnosti zemí koruny české. Právě na této lebce spočívala svatováclavská koruna, tedy zásadní propojení moci světské s autoritou duchovní. Jenže od vzniku Československé republiky svatováclavská koruna na lebce svatého Václava nespočívá. A jakoby čistě náhodou si jakýsi spolek v USA usmyslel, že by bylo vhodné lebku svatého Václava ozdobit nějakým šperkem, když už na ní není koruna. Návrhu se ujal architekt Fanta, který je asi nejvíce známý architektonickým návrhem Fantovy kavárny na hlavním nádraží. Avšak to nejdůležitější je státní symbolika. Na svatováclavské čelence jsou velmi výrazné odkazy na americké státní symboly. Na nejdůležitějším místě pod svatováclavskou plamennou orlicí je 7 svislých červených pruhů střídané šesti pruhy bílými a po stranách pěticípé hvězdy na modrém podkladě. Je i zajímavé, že těchto pěticípých hvězd je na této čelence 12, tedy stejně jako hvězd na vlajce Evropské unie, opět na modrém pozadí. Tedy symbolicky se patron českých zemí svatý Václav má podřizovat řízení z USA.

Další útok na odkaz Karla IV. se stal vloni 21. prosince při nejhrůznějším zločinu v novodobé historii České republiky při střelbě na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Tím nechci tvrdit, že střelec David Kozák přímo dostal od někoho nějaký přímý pokyn. Ale existují způsoby jak psychicky nemocného a labilního člověka dotlačit k podobným činům na nevědomé úrovni. A přitom celá kauza je zahalena mnohým mlčením, což jen podporuje možnost takového vysvětlení.

A další útok je již z tohoto roku, kdy Jiří Fajt, bývalý ředitel Národní galerie, a mimochodem také absolvent Aspen institutu, dostal pokyn

k odstranění duchovních artefaktů, na kterých Karel IV. velmi pečlivě stavěl nejen státnost českého království, ale hlavně systematicky vytvářel zázemí pro vytvoření centra suverénního řízení naší středoevropské oblasti. Fajtovi se podařilo ze země vyvézt na 130 artefaktů, včetně korunovačního ostatkového kříže s ostatky Jana Křtitele či Ježíšovi babičky svaté Anny, svatováclavského meče a zbroje, ale i mnoho ostatků svatých, včetně apoštolů Petra a Pavla atd., tedy téměř vše na čem Karel IV. budoval autoritu a suverenitu naší země. A Fajt postupoval zajímavě systematicky jako Jezinky, které chtěly do dveří strčit nejdříve pouze dva prstíčky. Fajt tyto artefakty odvezl nejdříve jen kousek za hranice do Drážďan. Vždyť to je přeci jen kousek, a navíc do Saska, se kterým máme velmi blízkou historickou vazbu. Ale lidé si přitom měli zvyknout na to, že cestování našeho národního pokladu je věc celkem normální a další plánované destinace měly být Francie, vždyť Karel tam přeci jen dlouho pobýval, a nakonec USA. Tedy do země, ze které je vláda České republiky přímo řízena.

Dvě skupiny v USA

USA samozřejmě není jeden homogenní celek. V USA můžeme rozpoznat dvě hlavní klanově-korporátní skupiny. Jednak skupinu globálních elit, jejichž jedním ze zástupců je Donald Trump, a potom státní elity zastoupené v současné době Kamalou Harrisovou, které mají zejména vazby na současné řízení našeho státu. Právě Václav Havel, Karel Schwarzenberg, Madeleine Albrightová, George Soros, nebo i celý Aspen institut, a v podstatě všechny naše polistopadové vlády jsou přímo či nepřímo propojeny s řízením státních elit USA. A tato skupina má samozřejmě také prsty v rozpoutání války západu proti Rusku na Ukrajině. Tato skupina je také zakopaná hluboko ve státní administrativě USA, proto se také pro ně používá termín deepstate.

Nemysleme si však, že skupina globálních elit s Donaldem Trumpem chce dobro a rozvoj pro všechny obyvatele zeměkoule. Jsou to také elity, tedy nezáleží jim na skutečném blahu každého člověka, vnímají běžné lidi také jako zdroje pro své vlastní potřeby. Nicméně dívají se mnohem více dopředu než americké státní elity, které jsou tak nenažrané, že je jim úplně jedno, že zlikvidují celou zeměkouli surovinově, nebo třeba i jadernou

válkou. Na straně amerických státních elit je skutečná temnota a destrukce. Tato skupina se skutečně nezastaví před ničím včetně temných rituálů, zneužívání malých dětí atd. Není tedy náhodou, že zrovna zneužívání dětí je velké téma jak u Vatikánu, tak v Hollywoodu, což je hlavní mediální nástroj pro manipulaci veřejného mínění právě amerických státních elit. A s touto skupinou jsou také spojeny například rodinné klany Rockefellerů či Rotchildů. Mimochodem, právě rodina Rotchildů stojí za vznikem Izraele, tedy za vytvořením extrémně konfliktního místa na Blízkém východě, které má zásadní význam globálního charakteru. Tento vliv rodiny Rotchildů je zcela otevřeně připomínán Rotchildovým bulvárem, jednou z důležitých ulic Tel Avivu, ve kterém sídlí hlavní finanční instituce.

Ovládnutí médií

Pro postupnou kolonizaci naší země bylo také důležité ovládnout informační pole. Protože mnohem bezpečnější a efektivnější je obsadit zemi ideologicky než vojensky. Je potřeba vsugerovat lidem, že je vlastně dobře se nechat kolonizovat. Že ztráta svobody a suverenity je vlastně žádoucí. Proto bylo tak důležité obsadit státní i velká nestátní média i mít důležitý vliv na filmový průmysl. Tak jako je v USA zcela zásadně řízen Hollywood, tak je v naší zemi naprosto ovládnutá státní Česká televize, která je i současně jedním z výrazných producentů českých filmů. A přes různé oligarchy, kterým bylo samozřejmě „dovoleno“ shromáždit si tolik bohatství za jisté protislužby a poslušnost, jsou ovládána i velká soukromá média. Toto obsazování a ochočování médií se dělo postupně, takže ještě před dvaceti lety byl již sice tento proces patrný, ale současně ještě existovala i celkem kvalitní novinařina. Když to porovnáme se současností, tak skutečná novinařina v hlavních médiích již neexistuje. Pro spuštění akce kovid či války proti Rusku bylo potřeba mít média již plně pod kontrolou, což bylo v roce 2019 již dokonale naplněno.

Válka amerických státních elit proti Rusku

Pro rozdmýchání války proti Rusku řízené americkými státními elitami

bylo potřeba systematického vytváření protiruské a protiputinovské nenávisti. Připojení Krymu, tedy historického území Ruska k Rusku v roce 2014, při kterém 96% obyvatel Krymu stvrdilo, že si toto připojení k Rusku přejí v referendu, bylo v naprosto všech hlavních médiích interpretováno jako zločin Putina proti nebohé Ukrajině. A v informačním poli byl postupně vytvářen narativ o Putinově zločinnosti a ruské rozpínavosti. Na těchto dvou smyšlených pilířích je v podstatě nyní vytvořena celá česká podpora ukrajinské agresivní protiruské válečné aktivity. A k těmto dvěma pilířům přibyl po spuštění SVO na Ukrajině narativ třetí, totiž ruská agrese. To je vše navíc kořeněno tím, že ruské zpravodajské služby mají v podstatě prsty úplně ve všem. Tedy cokoliv se nelíbí českým cenzorům je označeno jako vliv ruských zpravodajských služeb.

Přitom jak jsme zmiňovali v minulém díle, ani dřívější Sovětský svaz, ani současné Rusko nejeví známky rozpínavosti nebo kolonizace nějakých území. To, že chtějí své vlastní území, navíc za drtivé podpory tamních obyvatel, není žádný zločin, ale naopak politika, kterou by zástupci každého státu měli dělat. A hájení ruských obyvatel, proti kterým jsou praktikovány etnické čistky, je nejen naprosto ospravedlnitelné, ale opět, to by měl každý suverénní a schopný stát dělat.

Důvod proč západ vyvolal válku proti Rusku je, stejně jako u nás, kolonizační. Americké státní elity jsou tak nenažrané, že potřebují zdroje. A Rusko je ohromná zdrojová základna. Celá perestrojka byla tak jako převrat u nás v roce 1989 řízena ze západu pro to, aby se západ dostal k ruským zdrojům. A to se mu také dočasně i do jisté míry podařilo. Celá devadesátá léta byl v Rusku ohromný úpadek, k moci se dostali oligarchové, kteří začli postupně Rusko rozebírat, Rusko tou dobou špelo ke skutečnému rozkladu, což by znamenalo, že Rusko bude rozparcelováno západními strukturami a stane se z něj zdrojová základna pro Spojené státy. Řízení státu bylo obsazeno západními kádry tak jako je tomu u nás. Ale na přelomu století se stalo něco s čím západ nepočítal. K moci se dostal Vladimír Putin, který postupně začal znovu budovat ruskou suverenitu a zastavil tak rozpad Ruska, na který si již západní elity brousily zuby. Rusko měli již téměř v klíně, ale Putin jim tyto jejich plány překazil.

Z toho totiž pramení skutečná nenávist vůči Putinovi. Nikoliv z jakéhosi hypotetického důvodu ruské rozpínavosti, ale z toho, že Putin překazil

západním elitám rozparcelování Ruska jako zdrojové základny pro Spojené státy.

Vladimír Putin

Toto vše nezmiňuji jen kvůli pochopení situace mezi Ruskem a USA, a kvůli Putinovi. Zmiňuju to proto, protože Putin nastartoval proces vymanění se z kolonizačních záměrů západu, kdy se situace zdála již téměř beznadějná. Tedy něco, co potřebujeme i my pro to, aby se Česká republika mohla stát suverénní zemí. Je důležité pochopit, co se v Rusku stalo, protože to pro nás může být velkou inspirací. Ale zároveň je důležité i pochopit rozdíly, protože Rusko samozřejmě nemůžeme snadno srovnávat s Českou republikou. Ale právě i porovnání s Ruskem nám může pomoci ke hledání východisek.

Zprv si nemůžeme představovat, že se Putin vyloupil sám jen jako velmi schopná osobnost, která se svou schopností dostala až do prezidentského úřadu. Tuto představu se nám totiž západní propaganda snaží vsugerovat. Totiž, že za vše může Putin a kdyby ho nebylo, tak by vše bylo v pořádku. Proto také ten stupidní billboard Víta Rakušana na Ministerstvu vnitra s Putinem v pytli na mrtvoly. Putin se mohl dostat do prezidentského křesla jen toho důvodu, že byl z okruhu lidí, kteří ho podporovali. To, že je Putin v ruské politice dominantní již 24 let je možné pouze pro to, že za ním stojí kolektiv lidí, kteří všichni podporují společnou myšlenku. Totiž Rusko jako suverénní stát, který je řízen národními zájmy. Putin by se rozhodně nestal prezidentem, kdyby národní zájmy zastupovalo mnoho různých subjektů, které by si mezi sebou konkurovaly. Naopak vyšel se společného podhoubí, které ze svých řad vybralo velmi schopného manažera a obratného politika. Kdyby byl Putin odstraněn, způsobilo by to samozřejmě nějaké škody, ale je dobře možné, že by tento pronárodní kolektiv vybral velmi schopného nástupce. Z těchto důvodů je představa, že přijde jeden nějaký schopný člověk, a celou situaci tady zachrání, velmi naivní. Bez jistého podhoubí a zázemí se nic takového stát prostě nemůže.

Zadruhé Rusové mají ve svém národě přítomnu přirozenou státnost. V Rusku není situace taková jako v České republice, tedy že by národ neřídil svůj stát více než 400 let. Rusové či sověti se o svůj vlastní stát

skutečně starali. Sice ne zcela kontinuálně, protože například Gorbačov, Jelcin i mnoho dalších byli také řízené loutky západu, ale byly to pouhé etapy, které byly střídány obdobím, kdy zástupci národa byli skutečně v řídicích funkcích. A to je pro nás jedno z důležitých východisek. Je potřeba, abychom v našem národě znovu začli probouzet skutečnou státnost, kterou jsme před mnoha staletími měli, ale která nám byla postupně vymazána.

Zatřetí si také nemůžeme představovat, že je Putin v Rusku zcela neomezený vůdce. Západní struktury se jak v době perestrojky, tak i v devadesátých letech dostatečně infiltrovaly a zakopaly do státních struktur, a i když nemají podporu lidí, tak mají své vlivové zázemí například i některých oligarchů. Putin tak musí být velmi obratný i ve vnitrostátní politice, protože musí současně bojovat i s těmito strukturami. Například Ruská centrální banka, v jejímž čele je Elvira Nabiullinová je řízená právě protiputinovskou opozicí, tedy sám Putin má v mnoha ohledech svázané ruce.

Začtvrté Putin má skutečnou obrovskou podporu lidí. Česká média nás bombardují narativy o tom, jak je ruská veřejnost rozpolcená a jak je protiputinovská opozice silná. Ve skutečnosti měl Putin v letošních volbách více než 88% při volební účasti přes 77%. Tedy něco, co se evropským politikům může jen zdát. Jenže to je právě opět možné proto, že v Rusku existuje skutečná přirozená státnost.

Rozhodně je pro nás důležité se z ruské politické situace posledních třiceti let poučit a studovat ruské reálie i ruské politické pozadí. Důležité však také je, že Rusko pro nás není pouze inspirace, ale vzhledem ke geografické poloze a hospodářským i jiným vazbám z minulosti také potenciální velmi důležitý partner, který by v budoucnu mohl být velmi důležitým stabilizačním prvkem v celém našem regionu. A samozřejmě to také souvisí s mezinárodním společenstvím BRICS, ale o tom podrobněji v dalších dílech Souvislostí.

Ale po krátkém exkurzu na východ zpět do České republiky. To, že jsme posledních 400 let neměli vlastní státnost neznamená, že nemáme na čem stavět. Nicméně musíme začít nad situací přemýšlet jiným způsobem než na který jsme zvyklí a než nás naučila cílená sto let trvající západní propaganda. Je potřeba se vymanit z po generace budovaného stereotypu, že demokracie se rovná jednou za 4 roky si zvolit nějakou politickou

stranu. Tudy skutečná cesta k převzetí řízení vlastního státu skutečně nevede. V dnešním díle jsme se dotkli dalších důležitých souvislostí, ze kterých vyplývají další východiska pro řešení celé situace. Dotkli jsme se toho, jakým způsobem Karel IV. začal budovat naši suverénní státnost, na kterou můžeme do jisté míry navázat, přestože se nacházíme po 700ti letech v jiné situaci. Ale politické principy jsou tisíce let stále stejné.

Volby v USA

Také jsme se dotkli kromě ruského vlivu pozadí dvou vlivových amerických skupin, mezi kterými se v brzké době rozhoří americké prezidentské volby. Poslední volby vyhrál Joe Biden pouze díky volebním podvodům a tedy výsledek voleb lze jen obtížně předvídat, protože volební podvody mohou hodně zamíchat kartami. A vítězství jednoho ze dvou kandidátů vůbec nemusí znamenat, že tento kandidát bude následující 4 roky americkým prezidentem. Spojené státy jsou v současné době velmi blízko vypuknutí občanské války a vítězství ve volbách jednoho z kandidátů může být právě spouštěčem. Americké volby na nás budou mít tak jako tak velmi důležitý vliv, i kdyby vítěze voleb přijala mírově i druhá strana.

V příštím pokračování našeho seriálu Souvislosti již tedy budeme vědět jak volby v USA dopadly. Ale hlavně se budeme věnovat pokračování analýzy našeho současného stavu a možných způsobů řešení. Protože nejdůležitější pro naši budoucnost je to, abychom jako český národ převzali vládu nad naší zemí zpět do svých rukou.

Přeji vám krásné a mírové podzimní dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.

SOUVISLOSTI Národního proudu – 3. díl

(11. listopadu 2024)

Milí přátelé,

máme pár dní po amerických volbách a můžeme si oddychnout, protože Donald Trump měl tak vysokou podporu svých příznivců, že ani volební podvody tábora amerických státních elit jim nepomohly. Omezí to nyní financování války proti Rusku, a tím se díky Bohu sníží riziko jaderné války. Sníží se také podpora naší loutkové vlády. Nicméně to neznamená, že struktury, jehož jsou americké státní elity součástí, končí. Americké státní elity jsou pouze část exekutivy této skupiny, která má jinak celosvětové obrovské zázemí klanově korporátních struktur. Nicméně šance pro uchopení vlády nad naší zemí naším národem se vítězstvím Trumpa zvyšují.

Patříme na západ?

Chtěl bych se nyní zabývat otázkou, v čem zejména tkví propagandisticky šířený narativ, že „patříme na západ“.

Neznamená to pouze, že se hlásíme k tomu, že jsme západní kolonií. Znamená to současně, že jednak vojensky podléháme velení z USA, ale také to znamená, že jsme ekonomicky zcela navázáni na finanční systém odvozený od amerického dolaru.

Nemluvil jsem zatím příliš o Evropské unii, a to z toho důvodu, že Evropská unie v podstatě nic neřídí a o ničem nerozhoduje. Není to žádný skutečný subjekt. Je to pouze kolonizační nástroj k ovládnutí evropských států. Samozřejmě je důležité se vůči Evropské unii vymezovat, ale je to jako vymezování se vůči přímému nadřízenému, který dostává své příkazy seshora, a od kterého dostáváme pokyny, ale vůbec

se tím nevymezujeme vůči řízení celé firmy. Stejně klanově-korporátní skupiny, které řídí naše politické strany, řídí i celou Evropskou unii. Narativ „patříme na západ“ tedy současně znamená, že zcela slepě posloucháme příkazy z Evropské unie.

Přestože to vypadá, že je v Evropské unii jedna z nejdominantnějších zemí náš soused Německo, a tedy z logiky věci by se mohlo zdát, že Německo by mohlo mít nějaké výhody na úkor menších států, ve skutečnosti je projekt Evropské unie pro Německo stejně likvidační jako pro nás. Němci sice samozřejmě jisté výhody mají, používají nás jako svojí montovnu, vysávají naše energetické zdroje, je to ale pro to, aby měli motivaci k prosazování myšlenky Evropské unie. Avšak celá Evropská unie slouží k postupnému rozkladu a vysávání evropských zemí včetně Německa.

Americký dolar vs. BRICS

I když se zdá, že Euro je samostatná měna, protože má vůči dolaru samostatný kurz, stejně je to měna odvozená od světového dolarového systému, který je založen na tom, že vysává ekonomiky celého světa, které v dolarech obchodují, což až do nedávna znamenalo v podstatě celý svět. Avšak jednak díky tomu, že se od počátku století začla obnovovat suverenita Ruska díky Vladimíru Putinovi, a současně pro to, že se z Číny – levné továrny na vše, stala Čína – technologická a hospodářská velmoc, bylo možné, že se vysávání světa pomocí amerického dolaru tyto dvě strategické velmoci postavili a spolu s Indií a Brazílií založili v roce 2007 celosvětový hospodářský systém BRIC, který byl v roce 2010 po přijetí Jihoafrické republiky přejmenován na BRICS. Za posledních 17 let se podařilo, že členské země BRICS dnes sdružují 45% světových zásob ropy a 38% průmyslové výroby, a spolu s partnerskými zeměmi sdružují 57% světové populace. Navíc BRICS připravují vlastní kreditně finanční systém.

USA tak jednak přestaly být neotřesitelným světovým hegemonem, ale současně jim i vypadla polovina příjmu, kterou měli ze světového obchodování v dolaru. Dolarová měna přitom není vůbec ničím krytá a její hodnota byla postavena právě na tom, že s ní obchodoval celý svět. Nyní se dá říct, že je hodnota dolaru postavena pouze na důvěře, která však

postupně stále víc klesá. Proto také ta hysterie amerických státních elit, které by tak velmi potřebovaly dobýt Rusko, jenže tento plán jim nevychází.

Projekt Izrael

A další plán, který jim nevychází, je projekt Izrael. Celý Izrael byl zkonstruován americkými státními elitami před přibližně sty lety, kdy Rothschild začal na palestinském území skupovat pozemky. Izrael, který je obecně vnímán jako následek 2. světové války, byl konstruován desítky let před ní. A po druhé světové válce z celého území, na kterém původně měly vzniknout dva státy, Izrael a Palestina, ale zřejmě to tvůrci vůbec neměli v plánu, Izrael postupně zatlačil původní obyvatele do koncentráků pod širým nebem, z nichž pásma Gazy se nyní snaží naprosto brutálním způsobem etnický vyčistit.

Důležité z toho pro naši zemi je to, že tak, jako v ukrajinském konfliktu, tak i v této genocidě proti celému etniku na blízkém východě, se vláda České republiky staví oddaně po bok USA. Je z toho zcela jasně vidět, že naše vláda jen plní pokyny z Washingtonu zcela bez ohledu na zájmy obyvatel České republiky. A přitom celý projekt Izrael je pravděpodobně velmi blízko zhroucení. Muslimským státům v okolí již postupně dochází trpělivost, izraelské provokace v Libanonu Írán nenechává bez odpovědi a přitom vojensky je Izrael již vyčerpaný, a kromě USA, naší vlády a jen pár dalších států, již genocidu v pásmu Gazy odsuzuje celý svět.

Jenže celé USA nyní stojí natolik na hliněných nohách, které se postupně rozpouštějí, že celý dolarový systém mohou již v brzké době čekat velké otřesy, a to mnohem větší než krize v roce 2008. Celý měnový dolarový systém se zatím nezhroutil v podstatě pouze díky benevolenci Číny. Pokud by Čína chtěla, tak celý světový finanční systém vázaný na dolar vezme za své, jenže Čína nechce způsobit celosvětovou destabilizaci a současně vlastní spoustu amerických dluhopisů. Ale tato benevolence nemusí trvat věčně, zvláště pokud se dále prohloubí a stabilizuje společenství BRICS a rozšíří se jeho kreditně-finanční systém.

A tedy protože jednak „patříme na západ“, a zároveň naše česká koruna je vázána spolu s eurem na americký dolar, mohou se u nás v brzké době

dít velké hospodářské a finanční otřesy. Je sice jistá výhoda, že jsme zatím nepřijali euro, ale protože naše země již ztratila vlastní suverenitu a je dlouhodobě řízena ze západu, tak tyto otřesy zásadně pocítíme. Současně však tím bude do značné míry omezena podpora politických stran včetně těch, které jsou v současné době u moci. A proto je tak důležité, abychom budovali naši skutečnou státnost odvozenou od lidu českého národa. Protože pokud tato krize přijde, tak se k moci samozřejmě budou snažit dostat opět různé klanově-korporátní skupiny, avšak v přeformátované podobě. A pokud na to nebudeme jako národ připraveni, tak se řízení naší země ujme opět někdo, komu rozhodně nepůjde o prospěch obyvatel naší země.

Tyto klanově-korporátní skupiny zároveň s takovýmto přeformátováním počítají, protože krach dolarového finančního systému již zřejmě nejde zastavit. Otázka tedy není jestli, ale kdy se to stane, a proto mají připravené náhradní plány a náhradní řešení. A samozřejmě stále mají moc, které se nechtějí vzdát. Bude jim úplně jedno, že jejich pohůnky v současné vládě v čele s Fialou, kteří se opájí zdánlivou beztrestností za všechny zločiny proti naší zemi, stihne hořký konec. Skupina propojená s americkými státními elitami samozřejmě nestojí a nepadá se Spojenými státy. Nelze si představovat, že krachem Spojených států tato skupina přestane existovat. Sice bude do jisté míry oslabena, ale ve Spojených státech mají v podstatě pouze jakousi pobočku. Její působení je celosvětové, navázané na světové finančnictví. Jejich moc je provázána s různými skrytými spolky včetně zednářů po celém světě, patří jí celosvětové korporace, ovládají Světovou zdravotnickou organizaci WHO a tak dál.

Právě pro to je důležité, aby bylo zformováno skutečné národní hnutí, které bude schopné ujmout se řízení země a bude také schopné otevřít spojení se zeměmi skupiny BRICS, a to především s Ruskem. Protože to bude v budoucnu pravděpodobně důležitá a stabilní celosvětová opora.

Důležité tedy pro nás je zbavit se narativu, že „patříme na západ“. Naproti tomu BRICS není východ. Měli bychom si již teď zvykat na to, že patříme mezi světové a svobodné země národních států.

Celý náš současný systém má samozřejmě různé pojistky, aby se efektivní národní hnutí, a tedy i skutečná státnost nemohla vytvořit. Zmiňoval jsem zatím hlavně systém politických stran, což je sice pojistka

důležitá, ale nikoliv jediná. Existují různé pasti, do kterých se mají chytit různé skupiny lidí, kteří si uvědomují zoufalý stav a pokouší se věci změnit.

Nejdříve si však musíme ujasnit, čeho je potřeba dosáhnout, abychom si jako národ mohli ve svém vlastním státě vládnout.

Formování národního společenství

Zprv je nutné vytvořit spojení lidí, kteří mají znalosti a schopnosti řídit stát a jsou schopni i zodpovědnosti a obětí pro tuto společnou věc. To neznamena, že se někdo má prohlásit za vůdce a pod sebou vytvářet nějakou organizaci. Současne to neznamena, že tito lidi mají být odborníci na nějakou konkrétní úzkou problematiku. Naopak je důležité, aby problémy řízení státu vnímali v celé komplexnosti. Tedy v podstatě nezáleží na nějaké profesi, záleží na schopnosti řízení a současně na schopnosti maximálně do hloubky vnímat komplexně veškeré souvislosti.

Takoví lidé existují, ale jak už jsem zmiňoval dříve, nenapadne je, aby se o cokoliv pro prospěch společnosti snažili, protože tak jako většina společnosti věří, že vše je možné dělat jen prostřednictvím politických stran, a současně ví, že politické strany jsou stejně řízené odněkud jinud, takže to nemá cenu. Je proto potřeba ve společnosti připravit podhoubí pro to, aby se tito lidé do takových společných aktivit zapojili.

Zadruhé je potřeba skutečná reálnost toho, že něčeho takového je možné dosáhnout. A to je možné jedine celospolečenskou podporou a schopností celospolečensky silově nebo nátlakově tyto věci prosadit.

A tím se dostáváme k problému, co bylo dřív, jestli vejce nebo slepice. Pokud si představíme, že máme celospolečenskou poptávku po skupině lidí, kteří budou schopni řídit stát, tak takovou skupinu není problém sestavit, protože budou cítit možnost prosazení svých záměrů. Naopak pokud by byla skutečně silná skupina schopných a odvážných osobností, kteří by byli schopni řídit stát, pak by přirozeně vznikla masová podpora ve společnosti, a tuto skupinu by nátlakovým způsobem prosadila do vedení země. Jenže ani první ani druhou podmínku nelze samostatně splnit bez té druhé. Tyto dvě části společného problému totiž musí

vzniknout současně. A pro to je potřeba zpočátku odvaha. Musíme současně pracovat na vytváření skupiny schopných osobností a současně musíme vytvářet a rozšiřovat podporu veřejnosti.

Prosazení do řízení samozřejmě musí mít nějaká pravidla. Každý by se mohl ze svých osobních pohnutek kvůli svému vlastnímu prospěchu snažit se dostat do řízení státu. Jediný způsob jak toto ošetřit je skutečná vůle lidí, jediné tak jde zaručit, že se někdo svévolně neprohlásí samospasitelem. A k tomu můžeme použít demokratické principy. Slovo demokracie má velmi negativní nádech, ale je to právě kvůli tomu, že v současném systému skutečná demokracie neexistuje. Pokud by však nebyly voleny politické strany, ale konkrétní lidi, konkrétní schopné osobnosti, pak se do vedení státu mohou dostat lidé, kteří jsou schopni řídit náš stát ku prospěchu našeho národa. Můžeme tedy použít stávající volební mechanismy, ale je potřeba zásadně změnit pravidla.

Zdánlivě se tím dostáváme na začátek. Jak je možné bez politických stran a tedy ústavní většiny v parlamentu prosadit změnu volebního systému? Rozhodně nikoliv politickými stranami, protože ty naprosto nemají zájem něco takového změnit. Ústavní zákon lze změnit pouze masovým nátlakem lidí. Masovým nátlakem takovým, že politikům v parlamentu zkrátka nic jiného nezbyde, než volební zákon změnit.

K tomu však nestačí 100 tisíc lidí. K tomu jsou potřeba miliony lidí, kteří se společně postaví za národ a vůli tohoto národa převzít vládu nad naší zemí do svých rukou.

Tento úkol se zdá být velký. Ve společnosti, ve které desítky let lidem vymývají mozky média. Ve společnosti, která si není déle než 400 let schopna vůbec představit, že by si mohla ve své vlastní zemi sama vládnout. Ve společnosti, ve které 2/3 lidí uvěří tak zjevným manipulacím a nátlakům, že jen kvůli tomu, aby mohli chodit do hospody, si nechají vpravit do těla jakousi experimentální genetickou látku.

Ale ve skutečnosti nám nic jiného než tato cesta nezbyvá, pokud nechceme být otroky ve vlastní zemi. A tím se znovu dostáváme k vejci a slepici. Musíme současně pracovat na vytvoření skupiny schopných osobností oddaných společné myšlence – začít si vládnout ve své zemi, a současně vytvářet pro tuto společnou myšlenku i pro tuto skupinu podporu ve společnosti. Tato skupina osobností by samozřejmě neměla podléhat nějakému řízení jednoho člověka, který by šéfoval ostatním.

Člověka, který se, až to bude potřeba, postaví do čela by měla tato skupina vygenerovat teprve až ze svého středu na základě jeho schopností.

Tento úkol, který jsem nastínil, rozhodně není malý. Pokud bychom nadále fungovali ve stavu v jakém jsme nyní, tak bychom ho mohli dosáhnout za mnoho let. Jenže ono je z výše uvedených skutečností velmi pravděpodobné, že během následujících měsíců a let může celá naše země procházet velmi dramatickým obdobím, které může všechny takové procesy urychlit. A pokud se začne cokoliv dít, tak pokud nebudeme mít vytvořen alespoň již nějaký základ vytváření této národní státnosti, tak řízení naší země převezme opět nějaká klanově-korporátní skupina.

Takovéto převzetí moci národem má samozřejmě již zmíněné pojistky. Ono to skutečně není a ani nemůže být snadné. Protože, kdyby to bylo snadné, tak k tomu už docházelo po celém světě. Přitom se zatím něco podobného stalo pouze na Islandu, což je však země s pár set tisíci obyvateli a současně mimo sféru nějakých zásadních zájmu nadnárodních struktur. Naopak Česká republika je v extrémním zájmu nadnárodních struktur z mnoha důvodů a my jsme zatím mluvili pouze o některých z nich. Jenže na druhou stranu zde máme základy, historii a podmínky skutečně suverénního řízení naší země.

Jak tedy vytvářet zmíněné společenství osobností?

Tato struktura musí vznikat naprosto mimo politické strany, což neznamená, že tito lidé nemohou být jejich členy. Ale vždy pouze jako osobnosti a nikoliv jako delegáti nějaké strany či skupiny.

Tato skupina musí být pouze jedna a nikoliv několik skupin, které si vzájemně konkurují. Lidé, kteří chtějí skutečně pracovat pro vlastní národ a stát, musí pracovat společně. Musí vznikat synergie a nikoliv vzájemné soutěžení a konkurence.

Tato skupina nemůže mít žádný politický nebo hospodářský program. Společný cíl této skupiny je jediný, převzetí vlády nad naší zemí českým národem a jeho zástupci. A tedy prosadit změnu volebního systému tak, aby bylo možné volit konkrétní lidi a nikoliv politické strany. A tedy aby se do řízení státu mohly dostat osobnosti, které lidem svou prací prokážou, že jsou opravdu schopní pracovat pro náš národ.

Tato skupina také musí být otevřená vstupu nových lidí. Nemůže vznikat tak, že se nějaká parta prohlásí za elitu, která začne řídit ostatní.

Je také důležité zmínit, jakým způsobem bude možné působit na veřejnost, aby se rozšiřovala společenská podpora, když jsou všechna hlavní média ovládána a na skutečně masové pokrytí celé republiky jsou potřeba peníze, kterých se nedostává. Jenže nedostatek peněz je pouze zdánlivý. Různých podnikatelů, kteří by podpořili to, abychom si jako národ vládli sami, je mnoho. Jenže podnikatelé, pokud by měli své vydělané peníze někam vložit, musí vidět, že takový projekt má šanci na úspěch. A pokud začne vznikat skutečně schopná skupina osobností, kterým bude současně vzrůstat společenská podpora, tak se není třeba obávat toho, že by se nesehnaly potřebné peníze. Jen je potřeba celý proces nastartovat a rozhýbat. A k tomu se současnými technologiemi a odvahou a ochotou lidí přiložit ruku k dílu není potřeba mnoho peněz.

Pojistky současného systému

Ale chci se konečně zmínit o těch pojistkách, vyjma politických stran, které se mají snažit jakýkoliv podobný pokus probuzení národní státnosti zablokovat.

Fragmentace na skupiny

Jedna z nejdůležitějších pojistek je jakékoliv rozdělení lidí na různé skupiny. Dělení na skupinky je samozřejmě pro lidi přirozené, ale pokud si jako národ chceme vládnout, pak musíme postupovat jako nerozdělitelný celek. A to přitom vůbec neznamená vytvářet nějakou jednu centrálně řízenou organizaci.

Musíme si uvědomit, že jsme 10 milionový národ, to je v podstatě minimum pro to, abychom mohli fungovat jako stát. Národ je ve své zjednodušené definici skupina lidí, kteří mají společný jazyk a kulturu. Samozřejmě jakékoliv rozdělování společnosti je výhodné pro současné řídicí struktury a proto to také, ať už nepřímo, a nebo i třeba přímo, finančně podporuje.

Pokud někdo takovoto rozdělování aktivně podporuje, pak v podstatě aktivně zabraňuje tomu, aby mohla vzniknout skutečná skupina, která by mohla převzít řízení státu. Takováto dělení jsou třeba separatistické tendence Morava versus Čechy, levice versus pravice atd. Ale právě na tom se zároveň pozná, jestli je takový člověk vůbec kompetentní pro skutečné starání se o stát. Pokud někdo pracuje na vytváření oddělených skupin, tak se v podstatě sám diskvalifikuje z toho být prospěšný pro naši zem.

Další separace je na různé skupinky, které chtějí prosazovat jedno konkrétní řešení celkové politické situace s tím, že mají jediný správný recept řešení všech problémů. Existuje například mnoho různých variant Ústavy, nebo konkrétního řešení hospodářské situace. Na přemítání o ústavě nebo na konkrétních řešeních hospodářské situace samozřejmě není nic špatného. Avšak problém nastává, když nějaká skupinka prohlásí, že toto je ta jediná správná cesta a pokud to někdo jiný nevidí, tak je mentálně nedostatečný. Tímto způsobem také vzniklo mnoho různých mikro-politických stran v podstatě jen kvůli tomu, aby někdo mohl být předsedou takové strany. A samozřejmě i fragmentace na politickou pravici a levici je záměrné vytváření konkurenčních skupin, které bojují vzájemně mezi sebou, aby lidem unikalo to podstatné.

Pojistka nábožensko-církevní

Jedna z dalších výrazných odděleností v národních kruzích je otázka náboženská, přestože jsme jako národ v porovnání s ostatními národy zdánlivě velmi ateističtí. Jenže ve skutečnosti to není ateismus, ale spíše nedůvěra vůči církvím. Skutečná duchovnost je přitom v našem národě přítomná a důležitá, avšak ne ta institucionalizovaná. Náboženství a církve jsou totiž často využívány k mocenským účelům a řídicím procesům. Avšak to neznamená, že náboženství a církve nemají skutečné duchovní základy. Církve by nikdy nemohly mít skutečnou sílu, pokud by součástí jejich učení nebyly skutečně pravdivé duchovní základy. Mocenský potenciál církví spočívá v tom, že záměrně posune a zneužije některé významy. A náš národ má nedobré zkušenosti s mocenským zneužíváním katolické církve zejména od 15. století až do rozpadu Habsburské monarchie.

Přítom však nesmíme zapomínat, že přes tisíc let je katolická církev a křesťanská duchovnost základem naší kultury. Veškerá vzdělanost a duchovnost našeho národa se odehrávala posledních tisíc let v kontextu křesťanství a na křesťanství také stojí naše národní identita. A k odstranění těchto kořenů a naší duchovnosti se dá naopak účelově využívat odpor k církvi jako takové. To se také dělo právě od vzniku Československa, kdy se k moci dostaly zednářské struktury kolem TGM. Právě zednářské lóže jsou propojené s americkými státními elitami a prorostly i do struktur Vatikánu, a je to skupina, která ovládá naši vládu, řídí i politické strany a podporuje současný politický systém. A tato skupina cíleně pracuje s temnými silami a v cestě jí stojí právě skutečná duchovnost. Řadoví zednáři přitom obvykle vůbec netuší komu a čemu slibují svojí věrnost a co se děje v užších uzavřených zednářských kruzích a myslí si, že jsou pouze moudře vybraná elita. Právě proto byla za první republiky cíleně vytvořená protikřesťanská propaganda, které padl za oběť mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Tato propaganda se pod záminkou odporu proti Habsburkům cíleně snažila odstraňovat duchovnost z našeho národa. Panna Marie je v křesťanství zosobnění toho nejdůležitějšího mateřského ochranného principu a stojí tak v přímém protikladu k zednářským temným snahám, proto proti ní vytáhli do boje.

Skutečná duchovnost, na které jsou založené křesťanské církve, přitom není v protikladu ke skutečné duchovnosti jiných náboženských směrů, a i ve všech křesťanských církvích samotných je skutečný základ duchovnosti stejný. Liší se však svým mocensko-světským zabarvením.

V kontextu našich národních východisek je důležité to, že náboženský prvek nesmí být rozdělující a fragmentační silou v našem národním podhoubí. Skutečná křesťanská duchovnost je v souladu napříč různými církvemi, je v souladu i se skutečnou duchovností mimo-křesťanskou, a je v souladu i s našimi kořeny předkřesťanskými. Totiž i naše slovanské kořeny náboženství slovanských bohů jsou v synergii s náboženstvím křesťanským. Protože jakékoliv duchovní síly, které podporují život, lásku a napojení na božství jsou spolu vzájemně v souladu. Mimochodem ruská pravoslavná církev zcela zásadně podporuje Vladimíra Putina a naopak Vladimír Putin podporuje pravoslavnou církev.

Slepé uličky

Jedna z dalších pojistek jsou různé slepé cesty, které na první pohled vypadají velmi různově a lákavě, a které jsou vytvářeny buď nevědomky, nebo jsou vytvářeny přímo cíleně skrytými skupinami. Jsou to cesty, které pro širší veřejnost svou jednoduchostí vypadají lákavě, ale i při jednoduché analýze se ukazují jako zcela nefunkční. Například pojem přímá demokracie, při které se předpokládá, že o všem má rozhodovat lid v celorepublikovém hlasování. O zásadních rozhodnutích, jako třeba setrvání v EU by samozřejmě mělo existovat referendum. Ale referenda již ze samotného principu nemohou nahradit nějaký sbor zástupců. Péče o stát je něco, co mohou dělat lidé skutečně kompetentní a lidé, kteří jsou schopni analyzovat komplexní problémy a tomu věnovat plně svůj čas. Tak jako kdokoliv z ulice si nemůže pouze umýt ruce a operovat na operačním sále, tak nemůže každý v každém okamžiku dělat složitá rozhodnutí o řízení státu. A běžní lidé ani nic takového ve skutečnosti nechtějí. Chtějí se věnovat svému skutečnému životnímu poslání a nechtějí každý den studovat složité vnitrostátní i mezinárodní problémy. Samozřejmě v mnoha konkrétních případech by bylo referendum mnohem svéprávnější než rozhodování současnými politickými stranami. Ale jako koncept řízení státu je to pouze slepá cesta, která má odvádět lidi do slepé uličky.

Dalšími slepými uličkami, různými imitacemi národních zájmů, mezinárodními i našimi národními otázkami a dalšími souvislostmi se budeme zabývat až v příštím díle Souvislosti Národního proudu. A to vše hlavně kvůli tomu, abychom společně nacházeli východiska pro to, abychom vládu nad naší zemí vložili do rukou českého národa.

Naše vysílání je omezováno a jsou nám i snižovány počty shlédnutí na youtubovém kanále, tedy jsme pod drobnohledem a je možné, že se k vám naše další pořady nedostanou obvyklou cestou. Proto se občas podívejte na náš web narodniproud.cz nebo vltava.news, případně kanál na Telegramu nebo Odysee. A raději si také na vltava.news uložte torovou adr. uohky37h6gx3uqxfrgyrzdie4zfa4las4h7ydf4kbnx6wbrx46llj3yd.onion – podrobnosti viz <https://vltava.news/vltavanatoru.php>) pro případ, kdyby zablokovali naše domény.

Přeji vám krásné a mírové dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.

SOUVISLOSTI Národního proudu – 4. díl

(30. listopadu 2024)

Milí přátelé,

končící americký prezident Biden se podle zadání amerických státních elit ještě na poslední chvíli snaží co nejvíce škodit a eskalovat konflikt s Ruskem. Bude teď hodně záležet na chladnokrevnosti Vladimíra Putina, aby ustál tyto další provokace a všichni jsme tak přečkali dobu do 20. ledna, než do amerického prezidentského křesla usedne Donald Trump. Jenže americkým státním elitám jde o hodně a mají za sebou tak velké zázemí, že předání prezidentského křesla nemusí proběhnout vůbec hladce. Ale všichni společně věřme, že se toto kritické údobí podaří přestat ve zdraví a bez rozpoutání jaderné války.

A právě proto vás všechny vítám u čtvrtého dílu Souvislostí Národního proudu, ve kterém budeme hledat další souvislosti světových procesů, které mají přímý vliv na dění v naší zemi, ale hlavně budeme na těchto základech hledat východiska k tomu, aby vláda nad naší zemí přešla do rukou českého národa.

Zločinecké praktiky WHO a vliv budoucího ministra zdravotnictví USA Roberta F. Kennedyho

Zmínil jsem přípravu Donalda Trumpa na převzetí prezidentského úřadu. Kromě směřování k míru na Ukrajině je velmi důležitá další skutečnost, totiž, že post ministra zdravotnictví přislíbil Robertu Francisi Kennedymu mladšímu, tedy synovci zavražděného prezidenta Spojených států J. F. Kennedyho. Robert Kennedy přitom není pouze člověk, který viděl podvodnost celé situace kolem kovidu a kovidového očkování a veřejně se v tom angažoval. Ale je to člověk, který se již dvacet let

zabývá problematikou očkování jako takového a zločineckých aktivit Světové zdravotnické organizace – WHO.

Všichni jsme byli svědky toho, jakých zvěrstev se WHO dopouštěla během kovidových let. WHO je provázána s mocí amerických státních elit a je to jejich velmi silný nástroj. Byli jsme svědky toho, jak poslušným se stal celý lékařský stav včetně celého ministerstva zdravotnictví, který slepě přijímal rozkazy z vedení. Lékařský stav jako celek vůbec nebyl schopen správně diagnostikovat symptomy infekce a odpovídajícím způsobem je léčit. Lékařský stav měl v podstatě z ústředí záměrně zakázáno se zabývat skutečnou léčbou, protože celá pandemie měla sloužit výhradně k masovému očkování, a kdyby byly široké veřejnosti známy způsoby efektivní léčby, tak by lidi vůbec nenapadlo se nechat očkovat.

Přitom ověřené efektivní způsoby léčby existovaly. Mimochodem jeden z nich zmínil již během svého prvního působení na prezidentském postu Donald Trump, proti čemuž se zvedla ihned obrovská hysterická reakce médií, protože to bylo pro WHO a jejich záměry skutečně zásadní riziko. A Donald Trump tou dobou neměl dostatek síly se proti tomu postavit, protože se blížil souboj o prezidentské křeslo s Bidenem. Ověřených a funkčních léčivých metod bylo několik, ale o všech bylo zakázáno mluvit. A tedy WHO s farmaceutickým průmyslem jsou přímo zodpovědní za většinu úmrtí spojených s kovidovou infekcí.

A na základě pokynů z WHO byla naše loutková vláda zcela klidně schopna přikázat povinné očkování látkou vytvořenou genetickou manipulací s naprosto nepředvídatelným efektem. Nyní je již prokázáno, že je toto očkování zodpovědné za nárůst rakovin a dalších zdravotních problémů. Celonárodní porodnost od zavedení očkování statisticky zcela průkazně prudce klesla. A podle veřejně dostupných dat se očkovaným ženám rodí pouze třetina dětí oproti neočkovaným.

A přestože každému svéprávnému člověku již došlo, že genetické očkování je mnohem větší hrozba než samotná infekce, tak WHO postupně rozšiřuje svojí působnost a na základě mezinárodních smluv si postupně zvyšuje pravomoci v jednotlivých státech. A tyto procesy probíhají i v naší republice. Tedy v případě spuštění nové falešné pandemie budeme v mnohem horší situaci než při té poslední, a nemůžeme se spoléhat na podporu lékařského stavu, který je v otázce očkování zcela indoktrinován. Samozřejmě mnoho lékařů, kteří byli nadšenými zastánci

očkovaní, již na vlastní oči vidí, co toto takzvané očkování způsobilo v celé populaci. Ale je možné, že to nebude pro nějaký efektivnější odpor stačit. A právě i z těchto důvodů je důležité, abychom společně pracovali na formování českého národního hnutí.

Avšak jmenování Roberta Kennedyho na post ministra zdravotnictví se netýká pouze covidu. Jak jsem již zmínil, Robert Kennedy se zabývá dlouhodobě i plošným očkováním dětí, které je velmi problematické a je dalším nástrojem světového řízení prostřednictvím WHO. Kromě toho, že se například na dětech v rámci povinného očkování v podstatě testovalo zavádění genetických vektorových vakcín, o čemž většina lidí vůbec nemá tušení, dochází při očkování dětí k závažným efektům, které mají vliv na celou populaci.

Od doby, kdy se v posledních desetiletích do očkovacích látek přidávají sloučeniny hliníku, vzrostl celosvětově výskyt autismu. Spojení autismu s očkováním je prokázáno i americkou institucí CDC, tedy Střediskem pro kontrolu a prevenci nemocí, a veřejně o této skutečnosti mluví právě i Robert Kennedy a Donald Trump. Jenže to, že se u dítěte neprojeví autismus, ještě neznamená, že očkování přečkalo zcela bez úhony. Často se po očkování mimo jiného objeví i různé imunologické problémy, tedy děti mají mnohem chatrnější zdraví, ale to hlavní je, že sloučeniny hliníku působí toxicky přímo na centrální nervový systém. A právě pro to, že se očkuje ve velmi nízkém věku, kdy dochází k velmi citlivému psychologickému vývoji lidské identity, má celý očkovací program velmi negativní dopad na duševní stav celé dětské populace. Mnoho rodičů po očkování vnímá i regres ve vývoji svých dětí, ale i v případě, že nedojde přímo k regresi, často dochází ke zpomalení psycho-neurologického vývoje a k poruchám ve vytváření identity. Na druhou stranu přínosy očkování jsou společností brány jako neoddiskutovatelný přínos moderní medicíny. Ve skutečnosti se přitom jedná o desítky let velmi dobře propracovaný marketingový obraz vytvořený farmaceutickými firmami, které provázejí podvody a falšované studie zcela identické jako u očkování proti covidu. A reálně jsou skutečné přínosy marginální.

Víme přitom, že právě narušování lidské identity je nástrojem skupin nadnárodního řízení spojeného s americkými státními elitami. Přes různé neziskovky se financuje agenda podpory propagace LGBT na školách, narušování sexuální identity je přímo programově šířeno masmédií, celá

hollywoodská produkce je dalším nástrojem. A tak je důležité si uvědomit, že do jisté míry narušená psychologie dětí a mladých dospělých, tedy našeho budoucího pokolení, není narušena pouze propagandou ve vzdělávacích institucích, ale i zcela cíleně očkovacím programem. A za těmito očkovacími programy stojí samozřejmě ta samá WHO. Mimochodem představa, že farmaceutické firmy s WHO jednaly zcela zločinecky v posledních čtyřech letech, ale před tím pracovaly pro blaho všech lidí, je ve své podstatě velmi úsměvná.

A je tedy velmi důležité, že ve Spojených státech se ministrem zdravotnictví stane člověk, který velmi do hloubky zná tyto skutečnosti. Tedy samozřejmě v tom případě, že se americkým státním elitám nepodaří to samé co se podařilo v případě Roberta strýce J. F. K. v roce 1963. A mimochodem, po informaci o nominaci Roberta Kennedyho na ministerský post, ihned propadla cena akcií farmaceutických firem.

Samozřejmě to neznamena, že WHO přestane mít světovou moc, v Evropské unii je diktát WHO zatím naprosto neochvějný, ale rozhodně to znamená její oslabení. Ale právě proto je důležité vytvářet na našem území proti WHO protiváhu pomocí skutečného národního hnutí.

Vlivy globálních elit

Jak již bylo zmíněno, Donald Trump a i rodina Kennedyů jsou součástí globálních elit. Nejsou to naši spasitelé, ale na celosvětové úrovni jsou silou, která se staví proti destruktivní snaze skupiny spojené s americkými státními elitami zdecimovat obyvatelstvo evropských zemí včetně rozpoutání velké války s Ruskem. Tedy vítězství Donalda Trumpa je pro nás i celý svět rozhodně pozitivní, ale to neznamena, že bychom si měli přát to, aby se řízení naší země plně ujaly tyto skupiny globálních elit.

A právě pro to je důležité vnímat a identifikovat, které procesy jsou u nás touto globální skupinou podporovány. Některé z těchto procesů jsou pro nás pozitivní, protože se staví proti destruktivní síle amerických státních elit, a ty bychom měli využívat. Ale v souhrnu jsou to procesy, které ve svém výsledku nemají podporovat vznik skutečně suverénních národních států. Tedy je důležité část těchto procesů využít, ale současně je potřeba si být vědom, že pokud bychom tyto procesy přijali za své jako

celek, tak nás vtáhnou do nové podřízenosti jiné elitářské skupiny. A proto znovu zopakují, abychom mohli být jako stát suverénní, je potřeba, aby řízení naší země převzal do rukou náš národ.

Skupina globálních elit má sice v současné době méně finančních prostředků než primárně finanční skupina spojená s americkými státními elitami, kterým patří světové banky Rothschildů, průmyslové koncerny Rockefellerů, miliardy George Soroše atd., ale pracují systematicky a na mnohem sofistikovanější úrovni. Pracují také mnohem pomaleji a méně viditelně, protože operují v mnohem větších časových úsecích. Avšak právě proto, že americké státní elity se v době posledních desetiletí snaží svět dotlačit až k úplné katastrofě, tak začly být mnohem aktivnější a viditelnější. Právě proto byl také do čela vyzvednut Donald Trump, protože jeho úkolem je zastavit řádění skupiny amerických státních elit. V našem blízkém sousedství je také veřejná ukázka toho, jak se globální elity snaží snížit napětí mezi západem a Ruskem a tak snížit riziko vzniku jaderné války, a tedy podpořili vítězství Roberta Fica na Slovensku. Slovensko je na tom co se týká skutečné státnosti sice o trochu lépe než Česká republika, ale skutečně jen o trochu, a o řízení Slovenska je rozhodováno mimo jeho území stejně jako u nás. Robert Fico stejně jako Donald Trump nyní podléhá řízení globálních elit, které pro nás sice v současné době jsou výhodné, ale není to cesta, kterou bychom se jako národní stát měli ubírat, i když samozřejmě mít v naší vládě někoho jako Roberta Fica by proti poskokovi a bezpátevní kreatuře Petrovi Fialovi bylo velmi úlevné. V České republice je však americké řízení mnohem více zakopané, takže globální elity se rozhodli na něco podobného u nás neplýtvat zdroji. Slovensko jim zřejmě posloužilo dostatečně.

To však neznamená, že některé procesy globálních elit nemůžeme rozpoznat i u nás. Nemůžeme si představovat, že je to nějaká centrálně řízená organizace s lokálními agenturami a tak podobně. Tyto procesy se nedělají až na výjimky přímým řízením. Ale nepřímou se podporují různé aktivity, které směřují k vytyčeným cílům. Lidé, kteří jsou do těchto procesů zapojeni vůbec nemusí vědět na jakém cíli nepřímou spolupracují a nemusí mít s dalšími lidmi, kteří se podílejí na společném cíli, nějaké shodné názory na dění ve světě. Jsou pouze využívány jejich vlivy a proto jsou podporovány.

Trojmoří

A jedním z cílů globálních elit v našem regionu je vytvoření takzvaného trojmoří. Má tak vzniknout jakási protiváha a stabilizační prvek vůči rozdrobující se a hroutící se Evropské unii.

Jedná se o vytvoření prostoru mezi Baltským, Jaderským a Černým mořem z Polska, Česka, Slovenska, Rakouska, Maďarska, Chorvatska, Bulharska a dalších zemí. K těmto účelům byla vytvořena i veřejně známá iniciativa, která pořádá mezinárodní summity, kterých se v minulosti účastnil například i Miloš Zeman či Donald Trump. Mimochodem Miloš Zeman také podporoval projekt vodního koridoru Dunaj-Odra-Labe, což je v podstatě jeden z projektů, který by vznik trojmoří také nepřímo podporoval. Na úzké vzájemné spolupráci zemí prostoru trojmoří samozřejmě není nic špatného, tato oblast by mohla být přirozenou protiváhou jižní a západní Evropy. Proto projekt trojmoří také podporuje mnoho lidí v dobré víře, že by to pomohlo celému našemu regionu včetně České republiky. Avšak cílem trojmoří není pouze spolupráce mezi zeměmi. Vzpomeňme si jak vznikala Evropská unie. Většina lidí si myslela, že vzájemná užší spolupráce mezi evropskými zeměmi povede k rozvoji celého území, pouze někteří tušili to, co již nyní začíná být zřejmé většině lidí, že ve finále tento proces měl skončit totalitním centrálně řízeným superstátem. Cílem trojmoří, které je připravováno a podporováno globálními elitami, je také jako u Evropské unie vznik integrovaného celku, tedy postupné omezování suverenity jednotlivých národních států. Cílem je tedy vytvoření jakéhosi následovníka Rakouska-Uherska.

A k těmto účelům je postupně vytvářeno podpůrné informační pole. Je totiž potřeba postupně lidi na tuto myšlenku zvykat a postupně je podprahově připravovat na to, že vytvoření tohoto soustátí, které by se postupně mohlo federalizovat a nakonec se plně integrovat je přeci v zájmu nás všech a vlastně se bez toho ani neobejdeme. Jedním z nástrojů, které mají dláždit cestu ke vzniku trojmoří, jsou skryté útoky na naši národní hrdost a na naše národní kořeny. Skutečně sebevědomý národ lze totiž mnohem hůře integrovat do nějakého nadnárodního celku, který by centralizoval řízení. V tomto však nelze snadno odlišit, zdali za konkrétním útokem proti národní identitě stojí kruhy podporující Evropskou unii, a nebo kruhy globálních elit, protože v této snaze se obě

elitářské skupiny překrývají. Avšak globální elity se snaží aktivně podporovat myšlenku užšího spojení zemí trojmoří a také znovuoživit sentiment vůči Rakousku-Uhersku. Nejedná se přitom o znovuožívání Rakouska pod nadvládou Habsburků. Jde o zvykání národa na myšlenku nové nadnárodní říše, která by byla centrálně řízena možná právě z Vídně nebo Budapeště.

Sentiment vůči Rakousko-Uherské monarchii

A při takovýchto procesech je velmi důležitá práce se symboly. Například na druhém hradním nádvoří Pražského hradu stojí kašna, na jejímž vrcholu byla za Rakouska-Uherska dvouhlavá rakouská říšská orlice, která byla v roce 1918 odstraněna. Například na wikipedii můžeme najít informaci, že tam od roku 1918 není. Jenže během prezidentského úřadování Petra Pavla se tam opět zničehonic znovu objevila. Přitom Pražský hrad, jako sídlo hlavy státu, rozhodně není místo, kde by měly být najednou vztyčovány symboly říše, které jsme byly v minulosti součástí. To by Petr Pavel také mohl zčista jasně na Pražském hradě vyvěsit vlajku hitlerovské říše německé. Takovéto věci se rozhodně nedějí náhodně a jsou velmi pečlivě cílené. A ve stejné době byl také z Pražského hradu odvezen svatovítský poklad spolu s Korunovačným křížem, což bylo také požehnáno prezidentem Pavlem.

Mimochodem ohledně Ukrajiny Petr Pavel také nezastává postoj totální války proti Rusku tak, jako prozápadní poskoci ve vládě Fiala či Černochová, ale již před delší dobou se vyjadřoval v tom smyslu, že Ukrajina bude muset část svého území postoupit Rusku. Přestože je Petr Pavel také absolvent Aspen institutu, je docela dobře možné, že byl mediálně vytvořen, podporován a řízen skupinou globálních elit. A tedy je i možné, že by v budoucnu mohl sehrát i pozitivní roli v zastavení řádění naší prozápadní loutkové vlády. Zatím k tomu však nedostal žádný pokyn, protože k něčemu takovému nemá žádnou politickou sílu. A tak je to zatím spíše spící agent čekající na aktivaci, což mu jde zatím velmi dobře.

V minulém díle jsem zmiňoval mariánský sloup na Staroměstském náměstí. Obnovení mariánského sloupu je rozhodně důležitý akt, který posiluje pozitivní duchovní síly a ochrany nejen centra Prahy, ale celé České republiky a pro budoucnost naší země je velmi důležitý.

Avšak jeho obnovení nebylo vůbec samozřejmé. Proti němu byly zednářsko-havlistické kruhy, které měly od roku 1989 na pražském magistrátě velmi výrazný vliv, a kdyby obnovení sloupu bylo v zájmu těchto kruhů, mariánský sloup by byl postaven nejpozději v roce 1991. A zednáři o něm také šířili pověsti, že je to symbol habsburského útlaku, takže podpora veřejnosti byla značně rozpolcená. Bez nějaké vlivné podpory by projekt jeho obnovení na pražském magistrátě pravděpodobně vůbec neprošel. Avšak překvapivě se z určitých mafiánských vlivných kruhů podpora znovuoobnovení mariánského sloupu objevila. A to pravděpodobně právě pro to, že zednáři kolem mariánského sloupu vytvořili pověst o symbolu éry Rakouské říše. A tedy pravděpodobně právě kvůli hře symbolů mezi dvěma elitářskými skupinami jsme jako národ získali tuto zásadní duchovní podporu a ochranu mariánské energie.

Česká republika je totiž velmi důležitým prostorem. Nikoliv tím, že bychom v současné době o čemkoliv rozhodovali. Co do státní suverenity a subjektivity jsme zatím pouze hříčkou v rukách různých skupin a jejich různých vlivů. Ale jsme důležití v tom, že to, co se na našem území odehrává, má velký dosah. Tím, že jsme v srdci Evropy, tak jsme pro různé vlivové skupiny důležitým teritoriem. Jsme hřištěm, na kterém se hraje o budoucnost přinejmenším středo-východního evropského regionu. Avšak v současné době do této hry nemůžeme vůbec mluvit.

Důležitost národní scény pro naši budoucnost

Všechny elitářské skupiny systematicky pracují na tom, aby byla rozdrolena identita jak lidí, tak i rodin, větších sociálních skupin, a i celého národa. A tím nám nevědomky ukazují cestu, protože skutečná identita je to, čeho se oni skutečně bojí. Protože pouze spojením lidí, kteří spolu dokáží mluvit a mají společné kulturní zázemí, což jinými slovy znamená národ, je možné se řízení samozvaných elit postavit. A proto je také tak exponovaná naše národní scéna, protože v ní se odehrává boj o naši budoucnost. Národní scéna není důležitá z důvodu nějakého sentimentu vůči naší slavné národní minulosti. Národní scéna je důležitá pro to, že všichni lidé, kteří pochopili o co se hraje, tak vnímají důležitost národa jako jediné pojistky proti postupnému zotročování celé společnosti.

Protože jedině na národní úrovni může společnost vygenerovat své skutečné zástupce, kteří mohou řídit náš stát ku prospěchu jeho obyvatel.

Snaha o ovládnutí národní scény zpravodajskými službami a imitátory národních zájmů

A proto je národní scéna jednak velmi významně kontrolována různými zpravodajskými službami, ale také je v ní mnoho zástupců různých elitářských skupin, kteří mají imitovat národní zájmy a pronárodní nadšení, ale ve skutečnosti slouží jiným záměrům. A to jsou právě další pojistky, které mají zabezpečit, že nevznikne nějaká efektivní síla, která by mohla jakkoliv ohrozit záměry těchto skupin. A těchto nastrčených figur vůbec není málo. Někteří z nich si dokonce ani neuvědomují pro koho pracují. Stačí si totiž vyhlídnout nějakého národního nadšence, kterému se sdělí, jaké má úžasné názory a jak je pro celý náš stát užitečný a proto je potřeba ho finančně podpořit, aby se mohl této činnosti plně věnovat, ale samozřejmě je také důležité mu správně poradit a občas mu také poslat někoho, kdo mu vysvětlí, jak se věci v zákulisí mají a občas je také dobré mu udělat nějaké školení, aby byl samozřejmě při své práci co nejefektivnější. Takovým způsobem právě pracují některé neziskovky skrytě placené Georgem Sorošem.

Důležité potom není, že daný člověk veřejně působí jako zastánce národních hodnot a že to co říká je zajímavé a správné. Důležité je vnímat ho jako člověka, jestli to co říká je skutečně z něj, a nebo je to nějaký nacvičený projev. Důležité je to, jestli v tom duchu jak mluví skutečně také jedná. Jestli má svojí vlastní osobní integritu. Důležité je také věřit intuici, protože slova a přednes se dá vždy naučit. Ale to, jestli z člověka vyzařuje skutečně pozitivní energie a nebo temnota obejít nelze. A důležité je také, jestli za jeho aktivitami je skutečné vytváření spolupráce mezi lidmi a vznikají nějaké pozitivní výsledky, a nebo se opakovaně stává, že aktivity tohoto člověka končí nějakým rozkladem. To je totiž nejefektivnější diverze. Vytvářet obraz pronárodní aktivity a potom rozkládat spolupráci lidí národního hnutí zevnitř.

Ale právě pro to je důležité, aby lidi spolu skutečně osobně spolupracovali a osobně se potkávali. Nastrčené figury se z dálky mohou jevit skutečné, některé jsou k tomu připravované přímo specializovanými

agenturami, ale při bližší a dlouhodobější spolupráci je mnohem obtížnější skrývat své skutečné motivace. A proto je také důležité skutečné podhoubí, ve kterém se všichni osobně znají a komunikují spolu. A mimochodem přesně tomu se snažila vládnoucí garnitura zabránit během kovidových restrikcí.

Kromě jednotlivců ale existují i skupiny a organizace, které také vystupují s pronárodním programem, ale opět je někdo sponzoruje a má tím na směřování této celé organizace svůj vliv. Jsou tak vytvářené velmi hezky vydlážděné cesty, po kterých se snadno jde, ale nevíme kam vedou. Vytváření skutečného autentického národního podhoubí a vzájemné spolupráce mezi lidmi tak není vůbec jednoduché, ale rozhodně ne nemožné. Jen to nelze dělat uměle a virtuálně. Nelze si představovat, že se celá národní scéna spojí do jednoho homogenního celku. V národní scéně je tolik diverzantů a nastrčených figur, že rozložit takto uměle slepený celek není vůbec nic těžkého. Národní scéna bude fungovat pouze pokud bude fungovat jako jakákoliv jiná sociální skupina. Pouze svéprávný a inteligentní kolektiv dokáže eliminovat rozkladné síly. Avšak to je právě také součástí skutečné státnosti. Lidé, kteří by měli pečovat o stát, by měli být inteligentní, schopní a i sociálně mocní. Tedy měli by umět rozpoznávat falešné lidi a falešné záměry. Nelze být například pouze dobrým ekonomickým teoretikem. Je důležité být celkově schopný člověk.

Východiska vzniku skutečného národního podhoubí pro převzetí vlády nad naší zemí

Celé je to totiž o lidskosti, sounáležitosti a sociální inteligenci. A je to také o něčem, co člověka přesahuje. Stát a národ není pouze o tom, aby vybíral daně a nějak s nimi ekonomicky hospodařil. Není to totiž žádná firma. Je to spojení lidí, kteří žijí na vymezeném kousku naší nádherné planety, o který, a o kterou se mají s láskou starat a zajistit, aby jejich děti mohly rozvíjet svůj lidský a duševní potenciál. Je to velká rodina, která ctí vlastní rodinné hodnoty, hodnoty, které jim odkázali předkové, hodnoty, které chtějí předávat budoucím pokolením, a tedy hodnoty, které přesahují jejich pozemský život.

A přesně takové lidi s duchovními hodnotami je nutné mít možnost volit si jako své zástupce do sněmovny, ze které může vzejít kompetentní vláda.

A o něčem takovém nemůže rozhodovat nikdo jiný než lidé. A systém politických stran je přesně to, co něco takového znemožňuje, protože je cíleným nástrojem řízení skrytých zájmových skupin. Systém politických stran je systémovou překážkou k tomu, aby se takoví lidé do řízení státu mohli dostat.

Jak to tedy uděláme? Abychom si v naší zemi mohli vládnout, získáme pro tuto myšlenku alespoň 3 miliony lidí. Až bude mít tato myšlenka podporu 3 milionů lidí, není problém změnit cokoliv. V takovém případě není vůbec potřeba hrát si na politické strany, aby se změnil systém politických stran, a čekat na nějaké volby. Lid si může vzít vládu nad svou zemí, podle ústavy, do svých rukou ze dne na den, a ustanovit skutečně demokratický systém, který umožní volit skutečné zástupce lidu. Podle ústavy je totiž lid zdrojem veškeré státní moci. A pakliže je mu tato moc zcizena, je nejen oprávněn, ale i povinen vzít si jí zpět. A tyto 3 miliony lidí si následně zvolí do sněmovny své vlastní skutečné zástupce. To znamená, že většina lidí ve sněmovně budou skuteční lidé a ne pouze řízené loutky. A tato většina lidí bude již natolik svéprávná, bude natolik schopná vzájemně spolupracovat a bude vědět, že tím hlavním cílem není, aby se do čela státu dostal člověk s přebujelým egem, ale člověk, který je zcela kompetentní k řízení desetimilionového státu, že zvolí člověka, který vyvede naši zemi z naprostého rozkladu do stavu, který bude sloužit všem obyvatelům naší země.

A to je ve zkratce cíl Národního proudu.

Čtyřdílný cyklus Souvislosti Národního proudu měl definovat základní východiska k tomu, abychom si jako český národ vzali vládu nad naší zemí zpět do svých rukou. Pokud se k vám tento poslední díl dostal náhodou jako první, pusťte si ideálně všechny díly popořadě, protože mnoho informací navazuje na ty předchozí. Na adrese narodniproud.cz/souvislosti naleznete jak všechna videa pohromadě, tak i celé texty souvislostí v písemné podobě.

Ale s dalším vysíláním budeme samozřejmě pokračovat, jen již v trochu

pozměněném formátu. Témata Souvislostí byla hodně zjednodušena a zkondenzována, abychom mohli na ploše dvou hodin uvést co nejvíce nejdůležitějších skutečností, ale samozřejmě na vše se v tak krátkém čase nedostalo, a ani nebylo možné jednotlivá témata rozebrat do větších podrobností. Věříme, že tyto pořady vyvolaly i mnoho otázek. Tedy prosíme pište vaše otázky na náš e-mail: info@narodniproud.cz a v příštích pořadech se je budeme snažit zodpovědět.

Opět připomínám, šíření našich informací se nám snaží blokovat, kromě snižování dosahu snižují i počty shlédnutí na youtubu, protože to má v současné době velmi výrazný psychologický efekt. A také je možné, že se další naše pořady k vám vůbec nedostanou běžnými cestami. Proto raději občas navštivte naše stránky narodniproud.cz a pokud zatím neodebíráte naše e-maily, přihlašte se k jejich odběru na našem webu. A kromě kanálů na Telegramu, Odysee nebo X si také pro jistotu uložte torovou adresu, kterou najdete na vltava.news, protože tam budeme moci vysílat i v případě, že by nám zablokovaly naše weby.

Společně opět pozvedneme sílu českého národa natolik, že bude moci s láskou pečovat o naši zem. Navážeme na odkazy a díla našich předků, svatého Václava, Karla IV., Jana Husa a celou plejádu našich obrozenců, a s boží pomocí vezmeme řízení naší země zpět do svých rukou.

Přeji vám krásné a mírové dny, víru v český národ a těším se s vámi na další setkávání Národního proudu.

© 2024 Národní proud
narodniproud.cz

